

Laotian: Unlocked Literal Bible for ມາຣະໂກ
Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

ມາຣະໂກ

1 ¹ນີ້ແມ່ນ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ ເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.²ຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານວາຍເອຊາຢາໄດ້ ຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ:

“ເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານຂອງເຮົາໄປລ່ວງຫນ້າທ່ານ, ຜູ້ທີ່ຈະໄປຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ.”³ສຽງຂອງຄົນຫນຶ່ງທີ່ຮ້ອງອອກໄປໃນຖິ່ນທຸກະກັນດານວ່າ ‘ຈົງຈັດຕຣຽມ ຫນ້າທາງຂອງພຣະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພ້ອມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊື່ໄປ.’”

⁴ສະນັ້ນໂຢຮັນໄດ້ມາ, ກຳລັງໃຫ້ບັບຕິສະມາ ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ເທສະຫນາສັງສອນໃນເລື່ອງການຮັບບັບຕິສະມາ ດ້ວຍການສາລະພາບກັບໃຈ ເພື່ອຮັບການຍົກໂທດບາບ.⁵ປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກແຂວງຢູດາຍ

ແລະຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ອອກໄປຫາໂຢຮັນ, ຮັບບັບຕິສະມາທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງຕົນເອງ.⁶ໂຢຮັນ, ຜູ້ນີ້ໃສ່ເສື້ອທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນອູດ ແລະ ໃສ່ສາຍຫນັງຮັດແອວ, ແລະ ກິນເຄິ່ງກະແຕນ ກັບນ້ຳເຜິ້ງປ່າ ເປັນອາຫານ.

ໂຢຮັນປະກາດວ່າ, “ຍັງຈະມີທ່ານອີກຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຈະມາພາຍຫລັງ ຂ້າພຣະເຈົ້າພຣະອົງຈະມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະ ດ້ວຍຂ້າພຣະເຈົ້າ ບໍ່ສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະກົມລົງແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງພຣະອົງ.⁷ຂ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ບັບຕິສະມາທ່ານໃນນ້ຳ, ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ນີ້ຈະໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເຈົ້າ.”

⁸ຢູ່ມາມືຫນຶ່ງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມາຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ ໃນແຂວງຄາລີເລ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ ໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.⁹ໃນເວລາທີ່ ພຣະເຢຊູຂຶ້ນຈາກນ້ຳ, ກໍ່ເຫັນທ້ອງຟ້າແຍກອອກ ແລະ ມີພຣະວິນຍານເຫມືອນດັ່ງນົກກາງແກລົງມາຢູ່ເທິງພຣະອົງ.

¹⁰ແລ້ວໄດ້ມີສຽງຫນຶ່ງດັງອອກມາຈາກສະຫວັນວ່າ, “ເຈົ້າເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເຮົາພໍໃຈເຈົ້າຫລາຍ.”

¹¹ແລ້ວພຣະວິນຍານ ກໍ່ດິນໃຈພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງທຸກະກັນດານ,¹² ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສິບວັນ, ຖືກມານຊາຕານທົດລອງ. ພຣະອົງຢູ່ ຫາມກາງເຫລົ່າສັດຮ້າຍ, ແລະ ມີພວກທູດສະຫວັນຄອຍຄູ່ແລພຣະອົງ.

¹³ຫລັງຈາກທີ່ໂຢຮັນຖືກຄຸກ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ເຂົ້າໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ແຂວງຄາລີເລ.¹⁴ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະ ອາຊະອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຢູ່ໃກ້ແລ້ວ. ຈົງກັບໃຈໃຫມ່ ແລະ ເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດເຖິນ.”

¹⁵ຂະນະທີ່ ພຣະອົງກ່າວຢ່າງຜ່ານມາທີ່ທະເລຄາລີເລນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຊີໂມນ ແລະ ອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງເຂົາກຳລັງຢ່ອນມອງຢູ່ທະເລ, ເພາະທັງສອງເປັນຄົນຫາປາ.¹⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ, “ມາ, ຈົງຕາມເຮົາມາ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ຫາຄົນ.”¹⁷ທັງສອງກໍ່ປະມອງ ແລະ ເຮືອຂອງຕົນໄວ້ ແລ້ວຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປທັນທີ.

¹⁸ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເດີນຕໍ່ໄປອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງພຣະອົງກໍ່ເຫັນຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍແລະໂຢຮັນ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ ສອງຄົນນີ້ກຳລັງແປງມອງຂອງຕົນຢູ່ໃນເຮືອ.¹⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ທັງສອງ ຕິດຕາມພຣະອົງ ທັງສອງຈຶ່ງປະພໍຂອງຕົນ ຄື ເຊເບດາຍ ກັບລູກຈ້າງໄວ້ໃນເຮືອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

²⁰ແລະພວກເພີນພາກັນໄປທີ່ ເມືອງກາເປນາອູມ ແລະໃນວັນສະບາໂຕ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ ທັມະສາລາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຕົນສັງສອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²¹ຜູ້ຄົນປະຫລາດໃຈໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ສອນເຫມືອນພວກທັມະຈານ ແລະ ແຕ່ເປັນຢ່າງຜູ້ມີສິດອຳນາດ.

²²ໃນເວລານັ້ນ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນທັມະສາລາ ທີ່ມີຜີຊົວຮ້າຍສົ່ງຢູ່ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,²³ “ພຣະເຢຊູເທນາຊາເຣັດເອີຍ ພຣະອົງມາຫຍັງກ່ຽວກັບພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ? ພຣະອົງມາທີ່ນີ້ ເພື່ອທຳລາຍພວກເຮົາບໍ່? ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ.

ພຣະອົງກໍ່ເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ!”²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ສັງຫາມຜີຊົວຮ້າຍ ນັ້ນວ່າ, “ມິດແມ ແລະ ອອກຈາກຊາຍຄົນນີ້ສາ!”²⁵ວິນຍານຮ້າຍນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຊັກດີນຢ່າງແຮງ ແລະ ມັນກໍ່ອອກຈາກຮ່າງຂອງເຂົາ ດ້ວຍສຽງຮ້ອງດັງ.

²⁶ຄົນທັງຫລາຍກໍ່ງຶດປະຫລາດໃຈ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມກັນ ແລະ ກັນວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຄຳສອນແບບໃຫມ່ຢ່າງມີສິດທີ່ອຳນາດຢ່າງນັ້ນບໍ່?

ພຣະອົງສາມາດສັ່ງໃຫ້ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍອອກໄປ ແລະ ມັນກໍ່ຍອມຝັງພຣະອົງ!”²⁷ແລ້ວຊື່ສຽງ ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຈຶ່ງຊຳລືໄປທົ່ວທຸກທີ່ທຸກບ່ອນໃນແຂວງຄາລີເລ.

²⁸ຫລັງຈາກທີ່ອອກມາຈາກ ທັມະສາລາແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນໄປທີ່ເຮືອນຂອງຊີໂມນ ແລະ ອັນເດອາ, ໂດຍມີຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນໄປນຳ.²⁹ເວລານັ້ນ ແມ່ເມັງຂອງຊີໂມນ ກຳລັງນອນປ່ວຍດ້ວຍໄຂ້ສູງ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງບອກເລື່ອງຂອງນາງກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.³⁰ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄປຫາ, ແລະ ຈັບມືນາງໃຫ້ລູກຂຶ້ນ; ໃນທັນໃດນັ້ນໄຂ້ກໍ່ຫາຍ, ແລະ ນາງກໍ່ຄອຍປົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ພວກ ສາວິກ.

³¹ໃນຕອນຄ່າຍແລງ, ພໍຕາເວັນຕົກດິນ, ປະຊາຊົນກໍ່ພາທຸກຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍທັງຫມົດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຜີມານຮ້າຍສົ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

³²ປະຊາຊົນໃນເມືອງທັງຫມົດ ໄດ້ມາອົງອໍໂຮມກັນຢູ່ປະຕູ.³³ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຮັກສາຢຽວຢາຄົນປ່ວຍຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໃຫ້ຫາຍຈາກໂຮກພ້ຍຕ່າງໆ ແລະ ຂັບໄລ່ວິນຍານຜີມານຮ້າຍຈຳນວນຫລາຍອອກຈາກຄົນ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜີຮ້າຍເວົ້າຫຍັງ ເພາະພວກມັນຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ.

³⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ, ຂະນະທີ່ຍັງມືດຢູ່; ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກບ້ານແລະໄປຍັງສະຖານທີ່ງຽບສະຫງົບແລ້ວອະທິຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³⁵ຊີໂມນກັບ ບັນດາຄົນທີ່ຢູ່ກັບເຂົາກໍ່ພາກັນອອກໄປຊອກຫາພຣະອົງ,³⁶ເມື່ອພວກເຂົາພົບພຣະອົງກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ທຸກຄົນກໍ່ລັງຊອກຫາ ພຣະອົງຢູ່.”

³⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາ ໄປບ່ອນອື່ນໄປຍັງເມືອງທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງເຖິດ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ປະກາດໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເພາະນີ້ຄືເຫດທີ່ເຮົາ ໄດ້ອອກມາທີ່ນີ້.”³⁸ພຣະອົງອອກໄປທົ່ວແຂວງຄາລີເລ, ເຂົ້າໄປສັງສອນໃນທັມະສາລາ ແລະ ຂັບໄລ່ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍອອກຈາກຄົນ.

³⁹ມີຊາຍທີ່ເປັນພະຍາດຂີ້ທູດຜູ້ຫນຶ່ງ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ລາວຄູ່ເຂົາລົງ ແລະ ຂໍກັບພຣະອົງວ່າ “ຖ້າຫາກພຣະອົງພໍໃຈ, ກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍສະອາດດີໄດ້.”⁴⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າເກີດມີໃຈສົງສານ, ຈຶ່ງເດີມືອອກໄປແຕ່ຕະຖົງຕົວລາວ ແລະກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈໃຫ້ທ່ານຫາຍແລ້ວ ຈຶ່ງດີສະອາດສາ.”⁴¹ພະຍາດຂີ້ທູດກໍ່ຫາຍໄປຈາກຊາຍຄົນນີ້, ແລະ ກາຍເປັນຄົນປົກກະຕິໃນທັນທີ.

⁴²ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຊັບເຂົ້າຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະບອກລາວໃຫ້ຫນີໄປ.⁴³ພຣະອົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຢາບອກເລື່ອງນີ້ສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງເປັນອັນຂາດ, ແຕ່ຈົ່ງໄປຫາປະໂລຫິດແລ້ວຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໂມເຊສັ່ງ, ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ”

⁴⁴ແຕ່ເມື່ອຊາຍຄົນນີ້ອອກໄປແລ້ວນັ້ນກໍ່ເລີ່ມປະກາດຂ່າວນີ້ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈົນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ອາດ ເຂົ້າໃນເມືອງໄດ້ຢ່າງເປີດເຜີຍອີກຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນບ່ຽວ ແລ້ວກໍ່ຍັງມີຄົນຈາກທຸກທີ່ທຸກບ່ອນມາຫາພຣະອົງ.

2 ¹ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນໄປກາເປນາອູມ ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ເທົ່າໃດວັນ, ຄົນທັງຫລາຍ ໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຝັກຢູ່ທີ່ບ້ານ.

²ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈຶ່ງມາຊຸມນຸມກັນຈົນບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງ, ແມ່ນແຕ່ທີ່ປະຕູ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກ່າວພຣະທັມສູ່ພວກເຂົາຝັ່ງ.

³ ແລ້ວຊາຍບາງຄົນນຳຄົນທີ່ເປັນເປັ້ງມາຫາພຣະອົງ; ຊິງມີຄົນສີຄົນກຳລັງຫາມຄົນເປັ້ງມາ.

⁴ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳຊາຍຄົນນັ້ນເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງໄດ້ເນື່ອງຈາກມີປະຊາຊົນຫນ້າບຽດສຽດກັນຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮືກລັງຄາທີ່ຢູ່ຊັບອນພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງນັ່ງຢູ່, ແລະ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ເຈາະຫລັງຄາເປັນປ່ອງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ຢ່ອນຄົນເປັ້ງຢູ່ເທິງບ່ອນນອນຂອງລາວ ລົງມາ.

⁵ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ ບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍະແລ້ວ.”⁶ ແຕ່ພວກທີ່ມະຈານທີ່ນັ່ງໃນທີ່ນັ້ນກໍ່ຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າ,⁷ “ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າຢ່າງນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຂົາກໍ່ກຳລັງເວົ້າຫມື່ນປະຫມາດພຣະເຈົ້າ! ໃຜທີ່ສາມາດຍົກໂທດບາບໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ?”

⁸ ຫັນໃດນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຮູ້ໃນພຣະວິນຍານວ່າ ພວກເຂົາກໍ່ກຳລັງຄິດໃນໃຈຫຍັງຢູ່.

ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຄິດເລື່ອງນີ້ຢູ່ໃນໃຈ? ⁹ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນທີ່ຈະບອກຄົນເປັ້ງນີ້ວ່າ, ‘ບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍະແລ້ວ’ ຫລື ກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍ່າງເມື່ອ?’”

¹⁰ ແຕ່ເມື່ອພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີອຳນາດທີ່ຈະຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້.” ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄົນທີ່ເປັນເປັ້ງວ່າ,¹¹ “ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ກັບໄປທີ່ບ້ານຂອງເຈົ້າ.”¹² ເຂົາກໍ່ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນໃນຫັ້ນທີ່, ແລະ ກັບໄປບ້ານຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາທຸກຄົນ, ເຫດສະນັ້ນພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ຖືກປະຫລາດໃຈ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ສັນຮະເສີນພຣະສະຫງ່າຣາສີພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາບອກວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນເຫດການເຊັ່ນນີ້ເລີຍ.”

¹³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດໄປທີ່ແຄມທະເລສາບອີກ, ປະຊາຊົນໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັງສອນພວກເຂົາ.

¹⁴ ຂະນະທີ່ພຣະອົງກໍ່ກຳລັງຢ່າງຜ່ານໄປນັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ເຫັນເລວີລູກຊາຍຂອງອາລະຟາຍກໍ່ກຳລັງນັ່ງຢູ່ທີ່ດ່ານເກັບພາສີ, ແລະພຣະອົງກໍ່ກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.” ເຂົາກໍ່ລຸກຂຶ້ນແລະຕາມພຣະອົງໄປ.

¹⁵ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກຳລັງຮັບປະທານອາຫານທີ່ເຮືອນຂອງເລວີ. ມີຄົນເກັບພາສີ ແລະ

ຄົນບາບຈຳນວນຫລາຍກໍ່ກຳລັງຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະ ສາວິກຂອງພຣະອົງ,

ເພາະພວກເຂົາມີຈຳນວນຫລາຍແລະພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ.¹⁶ ເມື່ອພວກທີ່ມະຈານ,

ຊຶ່ງເປັນຝ່າຍຟາຣີຊາຍໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກຳລັງກິນເຂົ້າກັບຄົນບາບ ແລະ ຄົນເກັບພາສີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ,

“ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງກິນເຂົ້າຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີ ແລະ ຄົນບາບເຫລົ່ານີ້?”

¹⁷ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນເຊັ່ນນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍແຂງແຮງຕິດຕໍ່ກັບການຫມໍ້, ຄົນປ່ວຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການຫມໍ້.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຫາຄົນທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ, ແຕ່ມາເອີ້ນຄົນທີ່ເປັນຄົນບາບ”

¹⁸ ໃນເວລານັ້ນສາວິກຂອງໂຢຮັນ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ກໍ່ກຳລັງຖືສິນອິດອາຫານ. ມີບາງຄົນມາ ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງສາວິກຂອງໂຢຮັນ

ແລະສາວິກພວກຟາຣີຊາຍຖືສິນອິດອາຫານ, ສ່ວນສາວິກຂອງພຣະອົງຄືບໍ່ຖືສິນອິດອາຫານ?”¹⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ,

“ເພື່ອນຂອງເຈົ້າບ່າວຈະຖືສິນອິດອາຫານໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບ່າວ ຍັງຢູ່ນຳພວກເຂົາບໍ່? ຕາບເທົ່າທີ່ເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຕ້ອງອິດອາຫານ.

²⁰ ແຕ່ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຮັບໄປຈາກພວກເຂົາ,

ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານ.”²¹ ບໍ່ມີໃຜຫຍິບເສດຜ້າໃຫມ່ລົງເທິງເສື້ອຜ້າເກົ່າ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຮອຍຕາບຂາດອອກຈາກເສື້ອຜ້າເກົ່າ ຜ້າໃຫມ່ຂາດອອກຈາກຜ້າເກົ່າ ແລະ ຮອຍຂາດຈະກ້ວາງຫລາຍຂຶ້ນ.

²² ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃສ່ເຫລື້ອຈະງ່າມໃຫມ່ໄວ້ໃນຖົງຫນຶ່ງເກົ່າ, ເພາະການເຮັດຢ່າງນັ້ນຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ຖົງຫນຶ່ງຂາດ ແລະ

ທັງເຫລື້ອຈະງ່າມກໍ່ຈະເສັ້ງໄປແທນທີ່ຈະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ຈົ່ງໃສ່ເຫລື້ອຈະງ່າມໃຫມ່ໃນຖົງຫນຶ່ງໃຫມ່.”

²³ ໃນວັນສະບາໂຕ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຜ່ານຫຼົງນາ ແລະ ພວກສາວິກເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເດັດເອົາຮວງເຂົ້າມາກິນ.²⁴ ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງວ່າ,

“ເບິ່ງແມ່ນ ເປັນຫຍັງ ພວກສາວິກຂອງທ່ານ ຈຶ່ງເຮັດສິ່ງທີ່ຜິດກົດບັນຍັດໃນວັນສະບາໂຕ?”

²⁵ ພຣະອົງ ຊຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ທ່ານບໍ່ເຄີຍອ່ານກຽວກັບດາວິດໃນຄາວທີ່ທ່ານລຳບາກ ແລະ ຫົວ - ທັງທ່ານ ແລະ ຄົນຂອງທ່ານ ບໍ່?.

²⁶ ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ອາບີອາທາເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ກິນເຂົ້າຈີ ທີ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ ພຣະເຈົ້າ,

ຊຶ່ງໃຜກໍ່ຕາມທີ່ກິນເປັນການທຳຜິດກົດບັນຍັດນອກຈາກພວກປະໂລຫິດເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ

ທ່ານກໍ່ຍັງໃຫ້ເຂົ້າຈີເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຄົນທີ່ມາກັບທ່ານກິນດ້ວຍໄດ້ຢ່າງໃດ?”

²⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ວັນສະບາໂຕໄດ້ສ້າງໄວ້ເພື່ອມະນຸດ, ບໍ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດໄວ້ເພື່ອວັນສະບາໂຕ.”²⁸ ເພາະເຫດນັ້ນ,

ບຸດມະນຸດຄືເຈົ້ານາຍເຫນືອວັນສະບາໂຕ.”

3 ¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫໍມະສາລາອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະ ທີ່ນັ້ນມີຊາຍຜູ້ຫນຶ່ງ ທີ່ມີລີບ.² ມີບາງຄົນຈ້ອງຈັບຜິດພຣະອົງວ່າ

ພຣະອົງຈະຮັກສາຊາຍຄົນນີ້ໃນວັນສະບາໂຕຫລືບໍ່? ທັງນີ້ກໍ່ເພື່ອຈະສາມາດກ່າວຫາພຣະອົງ.

³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວແກ່ຊາຍມີລີບວ່າ, “ລູກຂຶ້ນ ແລະ ຍືນຢູ່ກາງທຸກຄົນ.”⁴ ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ເວົ້າກັບຝູງຊົນນັ້ນວ່າ, “ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່ ທີ່ຈະທຳສິ່ງດີໃນວັນສະບາໂຕແທນທີ່ຈະທຳສິ່ງຊົ່ວ; ທີ່ຈະຊ່ວຍຊີວິດຄົນແທນທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາຕາຍ?” ແຕ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ມືດຢູ່.

⁵ ພຣະອົງຫລຽວເບິ່ງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເຄື່ອງໃຈ ແລະ ເສົາໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ຕໍ່ໃຈທີ່ແຂງກະຕ້າງຂອງພວກເຂົາ. ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ.” ລາວຈຶ່ງຢຽດມືອອກມາ, ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງຮັກສາມືຂອງລາວໃຫ້ດີປົກກະຕິ.⁶ ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຮີບອອກໄປໂດຍຫັ້ນທີ່ ແລະ

ວາງແຜນຮ້າຍກັບພວກເຮໂຣດຕໍ່ຜ່ານພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ເຖິງຕາຍ.

⁷ ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວິກ ຂອງພຣະອົງອອກໄປທີ່ທະເລສາບ, ແລະ ມີປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຕາມພຣະອົງມາຈາກຄາລິເລ, ແລະ ຈາກຢູດາຍ.

⁸ ຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ຈາກຮີຣູມາຍ, ແລະຈາກທີ່ໄກເກີນໄປຈາກຈໍແດນ ແລະ ຂົງເຂດອ້ອມແອ້ມ ເມືອງຕີເຣ ແລະ ຊີໂດນ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຈຶ່ງໄດ້ຕາມພຣະອົງມາ.

⁹ ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງບອກໃຫ້ພວກສາວິກ

ຕຽມເຮືອນ້ອຍລຳຫນຶ່ງໄວ້ໃຫ້ພ້ອມເນື່ອງຈາກຝູງຊົນມາກັນຈຳນວນຫລາຍແລະເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບຽດກັບພຣະອົງ.

¹⁰ ເນື່ອງຈາກພຣະອົງໄດ້ຮັກສາຫລາຍຄົນ ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍພະຍາຍາມບຽດໃກ້ພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ແຕະຕ້ອງພຣະອົງ.

¹¹ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມ

ທີ່ເຫລົ່າວິນຍານຊົ່ວເຫັນພຣະອົງພວກມັນລົມລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹² ພຣະອົງຈຶ່ງສັງເກດພວກມັນວ່າຢາເປີດເຜີຍວ່າພຣະ

¹³ ພຣະອົງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາ, ແລະ ຊົງເອີ້ນເອົາຜູ້ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການພົບມາຫາແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍມາຫາພຣະອົງ¹⁴ ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງສິບສອງຄົນ ແລະເອີ້ນພວກເພິ່ນວ່າ, "ອັກຄະສາວົກ" ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ຈະໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປປະກາດ,¹⁵ ແລະ ໃຫ້ສິດອຳນາດຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກໄດ້.¹⁶ ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງສິບສອງຄົນດັ່ງນີ້: ຊີໂມນ ຊົງພຣະອົງເອີ້ນຊື່ວ່າ ເປໂຕ;¹⁷ ຢາໂກໂບລູກຂອງເຊເປດາຍ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບຊົງພຣະອົງເອີ້ນທັງສອງວ່າ "ໂບອະເນເລ", ຊົງມີຄວາມຫມາຍວ່າ, ລູກຝ້າຮ້ອງ;¹⁸ ແລະ ອັນເດອາ, ຟິລິບ, ບາຣະໂທໂລມາຍ, ເມັດທາຍ, ໂທມາ, ຢາໂກໂບ ລູກຊາຍ ຂອງອາລະຟາຍ, ທາດາຍ, ຊີໂມນ ຜູ້ຮັກຊາດ,¹⁹ ແລະ ຢູດາອິດສະກາຣິອິດຜູ້ຊົງຕໍ່ມາທໍາຣະຍົດພຣະອົງ.

²⁰ ຕໍ່ມາເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກັບໄປທີ່ບ້ານ, ແລະ ປະຊາຊົນກໍຍັງຫລັງໄຫລຕາມພຣະອົງມາຈົນພຣະອົງບໍ່ມີຮອດເວລາກິນເຂົ້າຈີ.

²¹ ເມື່ອຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍຕ້ອງການມາເອົາພຣະອົງກັບໄປ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ພຣະອົງ ເສັຽສະຕິໄປແລ້ວ".

²² ພວກທີ່ມະຈານຊົງລົງມາຈາກເຢຣູຊາເລັມໄດ້ກ່າວວ່າ, "ພຣະອົງຖືກຄອບງໍາໂດຍເບເອນເຊບູນ", ແລະ ທີ່ພຣະອົງຂັບຜີມານຮ້າຍອອກໄດ້ ກໍໂດຍອຳນາດຂອງເບເອນເຊບູນນາຍຜີມານຮ້າຍ."

²³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຂົາມາຫາພຣະອົງ ແລະ ຊົງກ່າວເປັນຄໍາອຸປະມາວ່າ, "ມານຊາຕານຈະຂັບໄລ່ມານຊາຕານເອງໃຫ້ອອກໄດ້ຢ່າງໃດ?"

²⁴ ຫາກອານາຈັກໃດ ແຕກແຍກກັນແລ້ວກໍບໍ່ອາດລວມກັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ,²⁵ ຖ້າຄົວເຮືອນໃດແຕກແຍກກັນແລ້ວ, ກໍບໍ່ອາດລວມກັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

²⁶ ຖ້າມານຊາຕານຈະຕໍ່ສູ້ກັບຕົວມັນເອງ ແລະ ແຕກແຍກກັນມັນກໍບໍ່ສາມາດລວມກັນໄດ້, ແຕ່ຕ້ອງມາເຖິງຈຸດຈົບ.²⁷ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ລັກເອົາສິ່ງຂອງໄປໄດ້ຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳອະນຸຍາດຈາກຜູ້ເຮັດ, ແລ້ວຈຶ່ງ ຈະເຂົ້າໄປປຸ້ນເຮືອນນັ້ນໄດ້."

²⁸ ເຮົາຂໍບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າບາບທັງຫມົດຂອງມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ, ແມ່ນແຕ່ຄໍາເວົ້າຫມົດປະຫມາດທັງຫມົດ.

²⁹ ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າຫມົດປະຫມາດພຣະວິນຍານບໍ່ອິດສະລະຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດແຕ່ຈະມີຄວາມຜິດບາບຕິດຕົວຕະຫລອດໄປ."³⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວເຊັ່ນນີ້ເພາະພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ພຣະອົງມີວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຂົ້າສົ່ງຢູ່."

³¹ ຕໍ່ມາແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ແລະ ຍິນຢູ່ຂ້າງນອກ. ພວກເຂົາໃຊ້ຄົນເຂົ້າໄປເອີ້ນພຣະອົງ.

³² ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນນັ່ງອ້ອມພຣະອົງຢູ່ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "ທ່ານເອີຍ, ແມ່ແລະພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານກໍາລັງລໍພີ່ທ່ານຢູ່ຂ້າງນອກ."

³³ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, "ຜູ້ໃດເປັນແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ?"³⁴ ພຣະອົງກໍຫລຽວເບິ່ງລອບໆໄປຍັງປະຊາຊົນທີ່ນັ່ງອ້ອມ ຮອບພຣະອົງຢູ່ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງນີ້ຄືແມ່ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ!³⁵ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນຄືພີ່ນ້ອງຊາຍຍິງແລະແມ່ຂອງເຮົາ."

4

¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເລີ່ມຕົ້ນສອນປະຊາຊົນອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທີ່ແຄມທະເລຊົງມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍມາຟັງຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດລົງໄປໃນເຮືອ ແລະ ນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອ ສ່ວນປະຊາຊົນໄດ້ນັ່ງທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລ.

² ພຣະອົງສອນຫລາຍຢ່າງໂດຍໃຊ້ຄໍາອຸປະມາພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ,

³ "ຈົ່ງຟັງເຖິງ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານເມັດພືດ.⁴ ຂະນະທີ່ເຂົາຫວ່ານເມັດພືດລົງໄປນັ້ນ, ບາງເມັດຕົກຕາມຫົນທາງ ແລ້ວມີນົກມາສັບກິນເສັຽ.

⁵ ບາງເມັດ ຕົກໃສ່ດິນທີ່ມີຫົນ, ທີ່ມີດິນຫນ້ອຍແລະພືດນັ້ນຈຶ່ງຖອກຂຶ້ນມາໃນທັນທີເພາະພືດດິນບໍ່ເລິກ.

⁶ ແຕ່ເມື່ອຖືກແສງແດດກ້າ, ພືດນັ້ນກໍຫວັດແຕ້ງໄປເນື່ອງຈາກຮາກຍັງບໍ່ເລິກ.⁷ ເມັດພືດອື່ນທີ່ໄດ້ຕົກໃສ່ຫນາມ ແລະ

ຕົ້ນຫນາມເຫລົ່ານີ້ກໍໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍກັນແລະຫຸ້ມເອິ້ນພືດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ຈົ່ງເກີດຜົນບໍ່ໄດ້.

⁸ ບາງເມັດກໍຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີ, ຊົງເຮັດໃຫ້ພືດນັ້ນງອກງາມຈະເຣີນເຕີບໂຕ ແລະເກີດຜົນໄດ້ໂດຍບາງສ່ວນກໍອອກຜົນເປັນສາມສິບເທົ່າ, ຫົກສິບເທົ່າ

ແລະຮ້ອຍເທົ່າ."⁹ ແລະ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຜູ້ໃດມີຫຼັກຖານຟັງເຖິງ!"

¹⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ຕາມລໍາຟັງກໍມີຜູ້ຄົນທີ່ໃກ້ຊິດພຣະອົງແລະສາວົກສິບສອງຄົນ ມາຫາພຣະອົງແລະຖາມກ່ຽວກັບຄໍາອຸປະມານັ້ນ.

¹¹ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕອບພວກເພິ່ນ ວ່າ, "ສໍາລັບພວກທ່ານ, ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ກັບທ່ານ, ແຕ່ຄົນອື່ນນັ້ນເຮົາກ່າວກັບພວກເຂົາເປັນຄໍາອຸປະມາ¹² ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຂົາເບິ່ງແລ້ວເບິ່ງອີກກໍເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະ ເມື່ອເຂົາຟັງແລ້ວ, ຟັງອີກແຕ່ກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ບໍ່ສະນັ້ນພວກເຂົາ ຈະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບການການຍົກໂທດຈາກພຣະອົງ."

¹³ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເພິ່ນວ່າ, "ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈຄໍາອຸປະມານີ້ບໍ່? ແລ້ວພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄໍາອຸປະມາທັງຫມົດນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?"

¹⁴ ຊາວນາຜູ້ຫວ່ານໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດ ຄືຜູ້ທີ່ຫວ່ານພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁵ ເມັດທີ່ຕົກຕາມຫົນທາງ, ໃນບ່ອນທີ່ໄດ້ຫວ່ານຖອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນພຣະທັມນັ້ນມານຊາຕານກໍມາເອົາພຣະທັມຈາກເຂົາໄປເສັຽທັນທີ.

¹⁶ ບາງສ່ວນຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີທີ່ມີຫນ້ອຍ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມແລ້ວ, ກໍຮັບເອົາໄວ້ທັນທີດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ.¹⁷ ພວກເຂົາບໍ່ມີຮາກຫມັ້ນໃນເຂົ້າເອງ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຄວາມອົດທົນໄດ້ພຽງເວລາສັ້ນໆ. ໃນເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຍາກລໍາບາກ ຫລື ຖືກຂົນເຫັງເພາະພຣະທັມພວກເຂົາຈຶ່ງສະດຸດທັນທີ.

¹⁸ ແລະ ບາງເມັດຕົກໃສ່ພື້ນດິນກາງຜຸ່ມຫນາມ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຟັງພຣະທັມ.¹⁹ ແຕ່ຍັງມີຄວາມສົນໃຈກັບໂລກນີ້, ການຫລອກລວງດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີ, ແລະທັງມີຄວາມປາຖນາໃນສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ເຂົ້າ ຊົງສົ່ງເຫລົ່ານີ້ມາຫຸ້ມເອິ້ນ ພຣະທັມໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນ.²⁰ ສ່ວນເມັດທີ່ ຕົກໃສ່ພື້ນດິນທີ່ດີ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຟັງພຣະທັມແລ້ວ, ຮັບໄວ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ - ສາມສິບເທົ່າ, ຫົກສິບເທົ່າ ແລະ ຫນຶ່ງຮ້ອຍເທົ່າ."

²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ, "ເມື່ອທ່ານນໍາຕະກຽງເຂົ້າມາໃນເຮືອນນັ້ນທ່ານນໍາເອົາໄປວາງໄວ້ຢູ່ກ້ອງຖັງ, ຫລືວ່ານໍາໄປວາງໄວ້ກ້ອງຕຽງນອນບໍ່? ທ່ານຍ່ອມນໍາໄປ ຕັ້ງໄວ້ເທິງເຊິງຕະກຽງ.²² ເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກປິດຊັອນໄວ້ຈະບໍ່ມີໃຜຮູ້, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລັບໃດຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍ,

²³ ຜູ້ໃດມີຫຼັກຖານຟັງເຖິງເຮົາ!"

²⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບພວກເຂົາ ວ່າ, "ທ່ານຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ, ດ້ວຍວ່າ ພວກທ່ານຈະວັດແທກໃຫ້ຄົນອື່ນດ້ວຍ ເຄື່ອງວັດແທກຢ່າງໃດ, ພຣະອົງກໍຈະວັດແທກໃຫ້ກັບພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງວັດແທກຢ່າງນັ້ນ.²⁵ ດ້ວຍວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ພຣະອົງກໍຈະເພີ່ມຕື່ມໃຫ້ອີກ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີ ແມ່ນວ່າເຂົາມີຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະເອົາໄປເສັຽຈາກເຂົາ."

²⁶ ແລະພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເຫມືອນຊາຍຄົນຫນຶ່ງໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດໃສ່ນາຂອງຕົນ.²⁷ ເມື່ອເຂົາ ນອນຫລັບໃນເວລາກາງຄືນແລ້ວຕົ້ນຂຶ້ນມາໃນຕອນກາງເວັນເມັດທີ່ເຂົາຫວ່ານກໍງອກ ແລະ ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ.

²⁸ ເພາະວ່າແຜ່ນດິນເຮັດໃຫ້ ເມັດພືດງອກງາມເຕີບໂຕຂຶ້ນເອງ. ຫ້າອິດອອກເປັນໃບກ່ອນແລ້ວຕໍ່ມາເປັນຮວງຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍມີເມັດເຂົ້າຕຶງເຕັມຮວງ.

²⁹ ເມື່ອຮວງເຂົ້າສຸກ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະເກັບກ່ຽວພຣະອົງກໍສົ່ງຄົນມາກ່ຽວໃນທັນທີ, ເພາະເວລາທີ່ຈະເກັບກ່ຽວໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ."

³⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະປຽບແຜ່ນດິນສະຫວັນເຫມືອນອັນໃດກໍ? ຫລືຈະເວົ້າເປັນຄໍາອຸປະມາຢ່າງໃດ?"

³¹ ກໍປຽບເຫມືອນແຜ່ນຜັກກາດທີ່ຖືກຫວ່ານລົງໄປໃນດິນ ຊົງເມັດຂອງມັນກໍນ້ອຍກວ່າເມັດໃດໆຂອງພືດທັງປວງໃນໂລກ³² ແຕ່ເມື່ອຖືກຫວ່ານລົງ

ໄປມັນກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະ ກາຍເປັນຕົ້ນໜຶ່ງໃຫຍ່ ກວ່າຜັກທັງປວງໃນສ່ວນນັ້ນແລະ
ມັນແຜ່ກົງກັນໃຫຍ່ອອກມາຈົນເຮັດໃຫ້ພວກນັກປ່າສາມາດມາເຮັດຮັງຢູ່ໄດ້.”

³³ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສອນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄໍາອຸປະມາແບບນິທາລາຍເລື່ອງ ຕາມທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

³⁴ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວສອນໂດຍວິທີອື່ນເລີຍນອກຈາກໃຊ້ຄໍາອຸປະມາ

ແຕ່ເມື່ອພະຊາຊົນກັບໄປແລ້ວພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍທຸກໆສິ່ງສູ່ສາວົກຂອງພຣະອົງຟັງ.

³⁵ໃນຕອນຄໍາຂອງວັນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ໃຫ້

ພວກເຂົາຂ້ວາມ ໄປຝາກນັ້ນກັນເຫາະ.”³⁶ຂະນະທີ່ພວກເຂົາລາປະຊາຊົນແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຊີນພຣະເຢຊູສະເດັດລົງເຮືອໄປກັບພວກເຂົາແລະມີເຮືອລໍາອື່ນອີກໄປນໍາດ້ວຍກັນກັບ
ພຣະອົງ³⁷ ແລະມີພະຍຸໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນແລະໄດ້ຊັດຄືນເຂົ້າໄປໃນເຮືອຈົນເຮືອເກືອບຈະເຕັມດ້ວຍນໍ້າ.

³⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນອອກມາຈາກພູຢູ່ທ້າຍເຮືອ. ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄປປຸກພຣະອົງໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ,
ພຣະອົງບໍ່ເປັນຫວ່າງພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່? ພວກຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຈະຕາຍແລ້ວ”³⁹ພຣະອົງຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວແກ່ພະເລວ່າ, “ຈົງສະຫງົບງຽບແມ່!”
ແລ້ວພາຍຸກໍຢຸດທະເລກໍສະຫງົບງຽບລົງ.

⁴⁰ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍກ່າວຕໍ່ພວກສາວົກວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານ?

ພວກເຈົ້າຍັບມີຄວາມເຊື່ອບໍ່?”⁴¹ແຕ່ພວກເພີນຕິກໃຈຢ້ານຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ກັນແລະ ກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ໃດນັ້? ແມ່ນແຕ່ລິມ ແລະ
ຟອງທະເລກໍຍອມຟັງຄວາມເພີນ.”

5 ¹ພວກເຂົາຂ້ວາມມາອີກຝາກໜຶ່ງຂອງ ທະເລເຖິງເຂດແດນເຄຣາຊາ.²ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກຈາກເຮືອທັນໃດນັ້ນ

ມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຖືກຜີຊົວຮ້າຍສົງຢູ່ໄດ້ແລ່ນອອກຈາກອຸໂມງຟັງສືບມາພົບພຣະອົງ.

³ຊາຍຜູ້ນີ້ອາໄສຢູ່ໃນອຸໂມງຟັງສືບ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດມັດ ຫລື ແມ່ນແຕ່ລໍາມໂສ້ມັນໄວ້ໄດ້.⁴ເຂົາຖືກລໍາມໂສ້ໃສ່ຕີນຜູກມັດໄວ້ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ,
ແຕ່ມັນກໍຫັກໂສ້ໃຫ້ຂາດ ແລະ ຫັກໃຫ້ຫມຸ່ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີກໍາລັງທີ່ສາມາດປາບມັນໄດ້.

⁵ເຂົາແຜດສຽງຮ້ອງທັງຄົນທັງເວັນຢູ່ໃນອຸໂມງຟັງສືບແລະຕາມພູເຂົາ ເຂົາປາດຕາມເນື້ອຕົວຂອງຕົນເອງດ້ວຍຫົນແຫລມຄົມ.⁶ເມື່ອ
ເຂົາຫລຽວເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າແຕ່ໄກ ເຂົາຈຶ່ງແລ່ນມາຫາແລະຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.

⁷ເຂົາຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ພຣະເຢຊູພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຫຍັງກໍຮຽວ ຫຍັງກັບທ່ານບໍ່?

ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງທ່ານເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າຢາກຮະມານຂ້ານ້ອຍເລີຍ.”⁸ເພາະພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກມັນວ່າ, “ເຈົ້າຜີຊົວຮ້າຍຈຶ່ງອອກຈາກຊາຍຄົນນີ້ແມ່”.

⁹ພຣະອົງໄດ້ຖາມມັນວ່າ, “ມຶງຊື່ຫຍັງ?” ມັນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊື່ກອງທັບເພາະ

ພວກຂ້ານ້ອຍມີຢູ່ດ້ວຍກັນຫລາຍໂຕ.”¹⁰ມັນຂໍຮ້ອງນໍາພຣະອົງຊ້າແລ້ວຊ້າອີກບໍ່ໃຫ້ຂັບໄລ່ພວກ ມັນອອກໄປຈາກເຂດແດນນີ້.

¹¹ບັດນີ້ມີຫມູ່ຢູ່ໃຫຍ່ກໍາລັງຫາກິນຢູ່ຕາມເນີນພູ,¹²ແລະ ພວກມັນຂໍນໍາພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ,

“ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປສົງຢູ່ໃນພູຫມູ່ນັ້ນເຖິງ.”¹³ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງອະນຸຍາດຕາມນັ້ນ ພວກຜີຊົວຮ້າຍຈຶ່ງອອກມາ ແລະ ເຂົ້າໄປສົງຢູ່ໃນພູຫມູ່,

ຫມູ່ທັງຫມົດປະມານສອງພັນໂຕ ກໍຟ້າວແລ່ນໂຕນຫນ້າຜາຂຶ້ນລົງສູ່ທະເລຈົນມາຕາຍຫມົດ.

¹⁴ພວກຄົນລ້ຽງຫມູໄດ້ແລ່ນຫມືໄປ ແລະ ໄດ້ເລົ່າສົງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ຕາມນອກເມືອງໄດ້ຟັງ, ແລະ

ດັງນັ້ນຄົນຫລວງຫລາຍຈຶ່ງພາກັນອອກມາເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ.¹⁵ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຊາຍທີ່ຜີມານຮ້າຍທັງກອງທັບສົງຢູ່ນັ້ນກໍາລັງນັ່ງສະຫງົບຢູ່ເຂົາສວມເສື້ອຜ້າ, ແລະ ມີສະຕິກັບຄືນມາ; ແລະ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຢ້ານກົວຫລາຍ.

¹⁶ຜູ້ທີ່ເຫັນສົງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຊາຍທີ່ຖືກຜີຮ້າຍສົງ ກໍໄດ້ເລົ່າເຫດການຢ່າງລະອຽດໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ, ແລະ ກໍພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບຟັງເລື່ອງຫມູ່ດ້ວຍ.¹⁷ພວກເຂົາ

ຈຶ່ງເລີ່ມຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ຫນີອອກໄປຈາກ ເຂດແດນຂອງພວກຕົນ.

¹⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງເຮືອ, ຊາຍທີ່ຖືກຜີສົງຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາຕິດຕາມໄປດ້ວຍ.¹⁹ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດ. ໂດຍກ່າວກັບເຂົາວ່າ,

“ຈົງກັບເມືອບ້ານຫາພື້ນຖານຂອງເຈົ້າແລະບອກໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສໍາລັບເຈົ້າ,

ແລະພຣະເມດຕາທີ່ພຣະອົງຊົງສໍາແດງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.”²⁰ເຂົາຈຶ່ງຈາກໄປແລະຕັ້ງຕົນປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດແກ່ຕົນໃນແຂວງເດກາໂປລີ,
ແລະທຸກຄົນກໍຖືກປະຫລາດໃຈ.

²¹ເມື່ອ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຂີ່ເຮືອຂ້າມຝາກໄປອີກຝັ່ງ, ຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ທີ່ແຄມທະເລໄດ້ມີປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມພຣະອົງ.

²²ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າຢາອີໂຣເປັນນາຍທັມະສາລາໄດ້ມາຫາພຣະອົງເມື່ອເຂົາເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ,

ຈຶ່ງກົມຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງພຣະອົງ²³ ເຂົາຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ລູກສາວຂ້ານ້ອຍເຈັບຫນັກໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ.

ຂໍພຣະອົງສະເດັດໄປ ແລະວາງມືໃສ່ນາງດ້ວຍເຖິງເພື່ອລາວຈະຫາຍດີ

ແລະມີຊີວິດ.”²⁴ດັງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄປກັບລາວມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ລ້ອມຮອບບຽດສຽດພຣະອົງ.

²⁵ມີຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນພະຍາດເລືອດຕິກໄດ້ສືບສອງປີ,²⁶ນາງເປັນທຸກຫລາຍກັບການຮັກສາຈາກຫມໍຢ່າງມາກມາຍ ແລະ ທຸ່ມເທທຸກຢ່າງທີ່ນາງມີ,

ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍອັນໃດທັງອາການກັບຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າອີກ.²⁷ນາງເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວກໍຮຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ,

ດັງນັ້ນນາງຈຶ່ງຢ່າງຕາມຫລັງພຣະອົງຂະນະຊົງເດີນໄປກັບປະຊາຊົນ ແລະ ນາງໄດ້ບາຍເຄື່ອງນຸ່ງ ຂອງພຣະອົງ.

²⁸ເມືອງຈາກນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຮົາ ໄດ້ບາຍພຽງແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ, ເຮົາກໍຈະຫາຍດີ.”²⁹ໃນຂະນະທີ່ນາງບາຍເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ.

ເລືອດຂອງນາງກໍຢຸດໄຫລທັນທີ, ນາງສໍາພັດໄດ້ວ່າຮ່າງກາຍຂອງນາງໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍທີ່ເປັນຢູ່.

³⁰ທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຮູ້ໄດ້ວ່າ ອິດອໍານາດຂອງພຣະອົງໄດ້ໄຫລອອກຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງຫັນຫນ້າມາຫາງປະຊາຊົນ ແລະ

ໄດ້ຖາມວ່າ, “ຜູ້ໃດບາຍເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຮົາ?”³¹ສາວົກຂອງພຣະອົງເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງກໍເຫັນແລ້ວວ່າປະຊາຊົນບຸບຽດພຣະອົງຢູ່?

ແລ້ວພຣະອົງຍັງຈະບອກວ່າຜູ້ໃດບາຍເຮົາ?”³²ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຫລຽວໄປອ້ອມໆ ເພື່ອເບິ່ງວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເຮັດ.

³³ສ່ວນຍິງນັ້ນ, ທີ່ສໍາພັດກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕົນກໍເກີດຄວາມຢ້ານກົວ ແລະຕົວສົນ. ນາງເຂົ້າມາ ແລະ ກົມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ

ເວົ້າຄວາມຈິງທັງຫມົດສູ່ພຣະອົງຟັງ.³⁴ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຍິງເອີຍ,

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕິດແລ້ວຈົງໄປເປັນສຸກແລະຫາຍຈາກພະຍາດສາ.”

³⁵ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງກ່າວ, ມີຄົນທີ່ມາຈາກເຮືອນຂອງນາຍທັມະສາລາມາບອກ ວ່າ, “ລູກສາວຂອງເຈົ້າຕາຍແລ້ວ.

ເຫດໃດຈຶ່ງລົບກວນອາຈານອີກ?”

³⁶ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ເຂົາບອກຈິງກ່າວກັບນາຍທັມມະສາລາວ່າ, “ຢ່າວິຕິກເລີຍຈົງເຊື່ອເຖິງນັ້ນ.
³⁷ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດຕິດຕາມພຣະອົງໄປນອກຈາກ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນນັ້ນຊາຍຂອງຢາໂກໂບ.
³⁸ພວກເຂົາມາຮອດເຮືອນຂອງນາຍທັມມະສາລາ ແລ້ວ; ພຣະອົງກໍ່ເຫັນຄົນຊັ້ນວາຍຢູ່ການຮ້ອງໄຫ້ແລະ ສັງຄໍາຄວນ.
³⁹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນນັ້ນ, ຊິງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຊັ້ນວາຍແລະຮ້ອງໄຫ້ຄໍາຄວນເຮັດຫຍັງ? ເດັກຍິງຜູ້ນີ້
ບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກນາງພຽງແຕ່ຫລັບໄປເທົ່ານັ້ນ.”⁴⁰ພວກເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫມົດອອກໄປນອກເຮືອນ ແລະ
ພາພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະພວກທີ່ມາກັບພຣະອົງເຂົ້າໄປຫາເດັກນັ້ນ.
⁴¹ພຣະອົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນແລະກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ຕາລີທາກຸມ” ຫມາຍຄວາມວ່າ: ລູກເອີຍເຮົາບອກໃຫ້ເຈົ້າລູກຂຶ້ນ.
⁴²ທັນໃດນັ້ນເດັກຍິງກໍ່ລຸກຂຶ້ນແລະຍ່າງໄປມາ. (ເດັກນັ້ນອາຍຸໄດ້ສິບສອງປີ) ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນປະຫລາດໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ.
⁴³ພຣະອົງຊິງກ່າວກັບພວກເຂົາຢ່າງຈິງຈັງວ່າບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ໃຜ ແລະ ຊິງບອກພວກເຂົາເອົາອາຫານມາໃຫ້ເດັກກິນ.

6 ¹ເມື່ອອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ມາເຖິງບ້ານເກີດຂອງພຣະອົງ, ມີພວກສາວົກ ຕິດຕາມພຣະອົງ²ເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສັງສອນໃນທັມມະສາລາ. ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພຣະອົງສອນກໍ່ປະຫລາດໃຈ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້
ເອົາຄໍາສັ່ງສອນນີ້ມາແຕ່ໃສ?” “ເຂົາໄດ້ຮັບປັນຍາແບບນີ້ມາຈາກຜູ້ໃດ?”
“ເຂົາເຮັດການອັດສະຈັນນີ້ດ້ວຍມືຂອງເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ?”³“ເຂົາເປັນພຽງລູກຊ່າງໄມ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?, ລູກຊາຍຂອງມາຣີ ຮ້າຍຂອງຢາໂກໂບ, ໂຢເຊັບ,
ຍຸດາແລະ ຊີໂມນ ພວກນັ້ນສາວຂອງລາວກໍ່ຢູ່ກັບເຮົາທີ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ແລະພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ພໍໃຈພຣະເຢຊູຂຶ້ນມາ.
⁴ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມັກຈະບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດ ໃນບ້ານເກີດຂອງຕົນ, ໃນຫມູ່ຍາດພີ່ນ້ອງ
ແລະຄອບຄົວຂອງຕົນ.”⁵ພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດເຮັດການອັດສະຈັນໃດ, ນອກຈາກວາງມື ແລະ ຮັກສາຄົນປ່ວຍສອງສາມຄົນ.
⁶ພຣະອົງປະຫລາດໃຈກັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງເຂົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍ່ໄດ້ອອກໄປສັ່ງສອນອ້ອມຮອບເຂດນັ້ນ.
⁷ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນສາວົກສິບສອງຄົນເຂົ້າມາ ເພື່ອສົ່ງພວກເພີນອອກໄປເປັນຄູ່ ໆ, ແລະ ພຣະອົງມອບສິດທິອໍານາດເຫນືອວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍແກ່ເຂົາ,
⁸ແລະ ພຣະອົງຊິງສັ່ງພວກເພີນວ່າ, ເມື່ອພວກເພີນອອກເດີນທາງຢ່າເອົາຫຍັງໄປນຳ, ນອກຈາກໄມ້ຄ້ອນເທົ່າ, ເຂົ້າຈີ, ຢາເອົາກະເປົ້າ ແລະ
ເງິນທີ່ຢູ່ໃນເຂັມຂັດໄປ -⁹ແຕ່ໃຫ້ໃສ່ເກີບຮັດສາຍ, ແລະ ຢ່າພຸ່ງ ເສື້ອຄຸມສອງຊັ້ນ”
¹⁰ແລ້ວພຣະອົງບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າທ່ານເຂົ້າໄປພັກທີ່ເຮືອນໃດໃຫ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ.”¹¹ຖ້າເມືອງໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບທ່ານ ຫລືບໍ່ຟັງທ່ານ,
ຈົງອອກຈາກທີ່ນັ້ນ, ແລະ ສັ່ງຂີ່ຝູ່ນທີ່ຕີນຂອງພວກທ່ານອອກ.” ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາ.”
¹²ພວກເພີນກໍ່ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ປະກາດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືມາໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ຫັນກັບຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ.¹³ພວກເພີນໄດ້ຂັບໄລ່
ວິນຍານຮ້າຍອອກຫລາຍໂຕ ແລະໄດ້ເຈີມຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍນ້ຳມັນ ແລະ ໄດ້ຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.
¹⁴ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ເພາະຊື່ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊຳລືໄປບາງຄົນບອກວ່າເປັນ, “ໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕທີ່ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນເພີນຈຶ່ງມີອິດທິອໍານາດ ເຮັດການອັດສະຈັນ.”¹⁵ບາງຄົນກໍ່ບອກວ່າ, “ເພີນແມ່ນ ເອລີຢາ.” ບາງຄົນກໍ່ບອກວ່າ, “ເພີນເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ,
ແບບດຽວກັບຜູ້ທ່ານວາຍໃນສະໄຫມກ່ອນ.”
¹⁶ແຕ່ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນເພີນກໍ່ເວົ້າວ່າ “ໂຢຮັນທີ່ຖືກຕັດຫົວຜູ້ນັ້ນແຫລະໄດ້ຄືນມີຊີວິດອີກ.”¹⁷ເພາະກະສັດເຮໂຣດສັ່ງຄົນໄປຈັບໂຢຮັນແລະຂັງລາວໄວ້ໃນຄຸກ,
ດ້ວຍເຫດຈາກນາງເຮໂຣດເດັງ(ເມັງຂອງພິລິບປັດສະໂຕ) ທີ່ເຮໂຣດແຕ່ງງານນຳ.
¹⁸ໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕໄດ້ບອກກັບ ເຮໂຣດ ວ່າ,
“ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ທ່ານຈະເອົານ້ອງໃຜຂອງທ່ານມາເປັນເມັງ.”¹⁹ດັ່ງນັ້ນນາງເຮໂຣດເດັງຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນໃຫ້ໂຢຮັນແລະຕ້ອງການຂ້າລາວ: ແຕ່ນາງເຮັດບໍ່ໄດ້,
²⁰ຍ້ອນເຮໂຣດຢ້ານຢ່າໂຢຮັນ, ເພາະວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນດີແລະ ບໍ່ຮືກສຸດສັດຊື່. ເຮໂຣດຈຶ່ງປ້ອງກັນລາວໄວ້. ແມ່ນເຮໂຣດບໍ່ພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ໂຢຮັນເວົ້າ
ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ເພີນກໍ່ຍອມຟັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.
²¹ກໍ່ເປັນວັນທີ່ໄດ້ໂອກາດ ໃນວັນສະຫລອງວັນເກີດຂອງກະສັດເຮໂຣດ ເພີນໄດ້ເຊີນບັນດາຂ້າຮາຊະການຂັ້ນສູງມາຮ່ວມບັນດາ ນາຍທະຫານໃນກອງທັບ,
ຕະຫລອດທັງ ບຸກຄົນສຳຄັນຕ່າງໆໃນແຂວງຄາລີເລ.²²ລູກສາວ ຂອງນາງເຮໂຣດເດຍ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນງານລ້ຽງ ແລະ ພ້ອມ ຕໍ່ຫນ້າຄົນທັງຫລາຍ,
ກະສັດເຮໂຣດ ແລະ ແຂກທີ່ມາໃນງານ ບໍ່ໃຈ. ກະສັດເຮໂຣດ ຈຶ່ງກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ເຈົ້າຢາກໄດ້ສິ່ງໃດຈຶ່ງຂໍມາ? ເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ.”
²³ແລ້ວເຮໂຣດກໍ່ສັນຍາກັບນາງວ່າ,
“ເຈົ້າຈຶ່ງຂໍຫຍັງກໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເຮົາຈະໃຫ້ຈະຂໍເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາກໍ່ໄດ້.”²⁴ແລ້ວນາງຈຶ່ງອອກໄປຖາມແມ່ຂອງຕົນວ່າ, “ຈະຂໍສິ່ງໃດດີ?”ແມ່ຈຶ່ງຕອບວ່າ,
“ຂໍຫົວຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ”.²⁵ນາງຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາກະສັດທັນທີ ແລະເວົ້າວ່າ,
“ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການເອົາຫົວຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດຽວນີ້.”
²⁶ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນກໍ່ເປັນທຸກໃຈ, ແຕ່ເພີນໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບນາງແລ້ວ ຕໍ່ຫນ້າ ບັນດາແຂກທັງຫມົດທ່ານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິເສດຄໍາຂໍຂອງນາງໄດ້.
²⁷ເພີນຈຶ່ງສັ່ງທະຫານ ຍາມໃຫ້ອອກໄປ ແລະ ນຳເອົາຫົວຂອງໂຢຮັນເຂົ້າມາ, ທະຫານຈຶ່ງໄປຫາຄຸກ ແລະ ຕັດຫົວຂອງໂຢຮັນ.
²⁸ເຂົານຳຫົວຂອງໂຢຮັນໃສ່ຖາດເຂົ້າມາມອບໃຫ້ແກ່ນາງ ແລະ ນາງກໍ່ນຳໄປໃຫ້ແມ່ຂອງຕົນ.²⁹ເມື່ອພວກສິດຂອງໂຢຮັນຮູ້ຂ່າວນີ້,
ກໍ່ເຂົ້າມາຮັບຮ່າງຂອງເພີນເພື່ອນຳໄປຟັງໄວ້ໃນອຸໂມງ.
³⁰ແລ້ວອັກຄະສາວົກໄດ້ກັບມາຫາ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວເລົ່າທຸກສິ່ງທີ່ພວກຕົນໄດ້ເຮັດແລະໄດ້ສັ່ງສອນ³¹ແລະພຣະອົງໄດ້ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ
“ຈົງແຍກກັນອອກໄປບ່ອນມີດຽວເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າ ພັກຜ່ອນ ຈັກຄາວຫນຶ່ງ.” ເພາະມີຄົນຫລວງຫລາຍໄປໆມາໆ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ມີເວລາແມ່ນຈະກິນເຂົ້າ.³²ສະນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວົກຈຶ່ງຂຶ້ນເຮືອອອກໄປບ່ອນທີ່ມີດຽວຕ່າງຫາກ.
³³ແຕ່ປະຊາຊົນຫລາຍຄົນເຫັນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວົກອອກໄປແລະພວກເຂົາຈື່ສາວົກໄດ້. ປະຊາຊົນຈາກເມືອງຕ່າງໆ,
ຈຶ່ງເດີນທາງຢ່າງໄປລ່ວງຫນ້າກ່ອນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບພວກສາວົກຈະໄປເຖິງນັ້ນ.³⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບສາວົກມາເຖິງຝັ່ງກໍ່ເຫັນປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ຖ້ຳຢູ່
ແລະພຣະອົງ ສັ່ງສານພວກເຂົາເພາະພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ. ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຕັ້ງຕົ້ນ ສັ່ງສອນພວກເຂົາຫລາຍເລື່ອງ.
³⁵ຄ້າຍຄຳມາແລ້ວ, ພວກສາວົກກໍ່ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເອີຍຕອນນີ້ກໍ່ຄຳແລ້ວເດ ແລະ ຫີນກໍ່ເປັນປ່າ.
³⁶ໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກເມື່ອຍຢັ້ງເມືອງ ຫລື ຫມູ່ບ້ານໃກ້ໆເພື່ອຈະຫາຊື້ອາຫານກິນຕາມບ້ານແຖບນີ້ສາ.”
³⁷ແຕ່ພຣະອົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຫາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາກິນສາ.” ພວກສາວົກຕອບພຣະອົງວ່າ,
“ເຮົາຈະເອົາເງິນໄປຫາຊື້ອາຫານລາຄາເຖິງ ສອງຮ້ອຍຫລວງເງິນ ໃຫ້ພວກເຂົາກິນບໍ່?”³⁸ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຖາມພວກເພີນ
ວ່າ, “ພວກເຈົ້າມີເຂົ້າຈີຈັກກ່ອນ? ຈຶ່ງໄປເບິ່ງດູ?” ເມື່ອພວກເພີນໄປຊອກເບິ່ງແລ້ວກໍ່ມາບອກ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ມີເຂົ້າຈີຫ້ອນກັບປາສອງໂຕ.”

³⁹ແລ້ວພຣະອົງກໍປອກປະຊາຊົນນັ່ງລົງລວມເຂົາກັນໃຫ້ເປັນໜູ່ໆ ນັ່ງລົງຕາມທຶງຫຍ້າ.⁴⁰ ພວກເຂົາຈຶ່ງນັ່ງລົງເປັນກຸ່ມ; ກຸ່ມລະຮ້ອຍຄົນ ແລະ ກຸ່ມລະຫ້າສິບຄົນ.⁴¹ ເມື່ອພຣະອົງຈັບເອົາເຂົາຈີ້ຫ້າກ່ອນ ແລະ ປາສອງໂຕນັ້ນ, ແລະເງິຍຫນ້າຂີ້ ສູ່ສະຫວັນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຫັກເຂົາຈີ້ຍື່ນໃຫ້ພວກສາວົກນຳໄປແຈກຢາຍແກ່ປະຊາຊົນ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ແບ່ງປັນປາສອງໂຕໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍດ້ວຍ.
⁴²ພວກເຂົາໄດ້ກິນຈົນກວ່າທຸກຄົນໄດ້ອີ່ມເຕັມ.⁴³ ພວກສາວົກກໍເກັບເສດເຂົາຈີ້, ແລະ ປາທີ່ເຫລືອໄດ້ທັງຫມົດສືບສອງກະບູງ.⁴⁴ ໃນວັນນັ້ນ ມີຜູ້ຊາຍຫ້າພັນຄົນທີ່ໄດ້ກິນເຂົາຈີ້.
⁴⁵ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ ບັນດາພວກສາວົກລົງຂີ້ເຮືອທັນທີ ແລະ ຂ້ວາມຟາກລ່ວງຫນ້າພຣະອົງໄປເມືອງເບັດສາອິດາ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຄອຍສົ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ເລີກເມືອ.⁴⁶ ເມື່ອພວກສາວົກອອກໄປແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາເພື່ອພາວັນນາອະທິຖານ.⁴⁷ ຄຳມາແລ້ວ, ແລະ ພວກສາວົກໄດ້ຂີ້ເຮືອໄປນັ້ນກໍຢູ່ກາງທະເລ, ສ່ວນພຣະອົງຍັງຢູ່ທີ່ພູເຂົາຕາມລຳພັງ.
⁴⁸ເມື່ອພຣະອົງເຫັນວ່າພວກເຂົາພາຍເຮືອ ໄປໄດ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກຫລາຍເພາະເຮືອຕ້ານທວນລົມຢູ່, ເວລາປະມານຂ້ອນແຈ້ງພຣະອົງຈຶ່ງຢ່າງເທິງຫນ້ານ້ຳ ແລະ ກຳລັງຈະຜ່ານພວກເຂົາ.⁴⁹ ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກ ເຫັນພຣະອົງຢ່າງເທິງຫນ້ານ້ຳກໍຄິດວ່າເປັນຜີຈຶ່ງຮ້ອງຕົກໃຈ, ເພາະສາວົກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຕ່າງກໍຢ້ານກົວ. ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງຕົກໃຈໃນຫັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຢ່າຢ້ານເລີຍແມ່ນເຮົາເອງຢ່າສູ່ຢ້ານ!”
⁵⁰ພຣະອົງກໍລົງໄປໃນເຮືອຫາພວກເພີນ, ແລະ ລົມກໍງຽບລົງ. ພວກສາວົກປະຫລາດໃຈໃນສິ່ງອັດສະຈັນ.⁵¹ ເພາະພວກເພີນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍອັນແທ້ຈິງເລື່ອງເຂົາຈີ້, ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເພີນ ຍັງແຂງກະດ້າງ ແລະ ປົກຕັນຢູ່.
⁵²ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພວກສາວົກໄດ້ຂ້ວາມຟາກມາເຖິງທ່າເມືອງເຄັນເນຊາເຣັດ ກໍຈອດເຮືອໄວ້.⁵³ ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນຈາກເຮືອ, ປະຊາຊົນກໍຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁵⁴ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮີບຟ້າວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຢູ່ພວກເຂົາກໍນຳເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍໃສ່ບ່ອນນອນຫາມາຫາພຣະອົງ.
⁵⁵ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປທີ່ໜູ່ບ້ານ, ເມືອງ ຫລື ແຂວງໃດ, ຫລື ປະເທດໃດ, ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍມາວາງໄວ້ຕາມແຄມທາງບ່ອນຊຸມຊົນ. ພວກເຂົາໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ບາຍແຕ່ແຄມເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງພຣະອົງ, ແລະຄົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ບາຍແຄມເສື້ອພຣະອົງ ກໍຖືກໂຜດໃຫ້ດີພະຍາດທຸກຄົນ.

7 ¹ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກທັມະຈານບາງຄົນຊຶ່ງມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມພາກັນມາຍື່ນອ້ອມຮອບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
²ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ກິນເຂົ້າ ດ້ວຍມືທີ່ເປື່ອນໂດຍບໍ່ໄດ້ລ້າງມື.³ (ເພາະພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ຊາວຍິວທຸກຄົນປະຕິບັດຕາມຄຳສອນທີ່ສືບທອດມາຈາກບັນພະບູຣຸດວ່າ ຖ້າບໍ່ລ້າງມືໃຫ້ສະອາດເລັ່ງກ່ອນພວກເຂົາກໍບໍ່ກິນສິ່ງໃດ;
⁴ເມື່ອພວກເຂົາມາຈາກຕະຫລາດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມກິນສິ່ງໃດຖ້າບໍ່ໄດ້ອາບນ້ຳເລັ່ງກ່ອນ. ແລະ ຍັງມີກົດອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຢ່າງເຄັ່ງຄັດເຊັ່ນວ່າ: ການລ້າງຖ້ວຍຊາມ, ຫມັ້, ເຄື່ອງໃຊ້ ເປັນທອງແດງ ແລະ ແມ່ນທັງໂຕະອາຫານ.)
⁵ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກທັມະຈານ ຈຶ່ງຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງສາວົກຂອງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ປະຕິບັດຕາມທຳນຽມມາຈາກ ບັນພະບູຣຸດ, ດ້ວຍການບໍ່ລ້າງມືກ່ອນກິນອາຫານ?”
⁶ແຕ່ພຣະອົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເອຊາຢາ ໄດ້ທ່ານວາຍໄວ້ເຖິງພວກທ່ານຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດ. ໄວ້ຖືກຕ້ອງແລ້ວວ່າ, ‘ຄົນພວກນີ້ໃຫ້ກຽດ ເຮົາແຕ່ປາກ, ສ່ວນຈິດໃຈຕ່າງໂກຈາກເຮົາ. ພວກເຂົາມະມັດສະການເຮົານັ້ນຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາສອນທຳນຽມຂອງມະນຸດແທນຫລັກຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.”
⁸ພວກເຈົ້າປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືປະຕິບັດຕາມຄຳສອນທີ່ສືບທອດມາຈາກມະນຸດ.”⁹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໄປຢ່າງງ່າຍດາຍເພື່ອຮັກສາທຳນຽມຂອງພວກເຈົ້າເອງ!”¹⁰ ດ້ວຍໂມເຊໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຈຶ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ’, ແລະ, ‘ຜູ້ໃດກໍຕາມ ທີ່ກ່າວຮ້າຍຕໍ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ.’
¹¹ແຕ່ພວກເຈົ້າກັບເວົ້າວ່າ, ‘ຖ້າຜູ້ໃດເວົ້າກັບບິດາມານດາວ່າ, ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ວຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ສິ່ງນັ້ນເປັນໂກຣະບານ’ (ຊຶ່ງຫມາຍເຖິງຂອງຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ),
¹²ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຊ່ວຍເຫລືອ ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ.
¹³ທ່ານກໍລ້າງເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດໄປດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນທີ່ຕາມທຳນຽມຊຶ່ງທ່ານຮັບຕໍ່ກັນມາ. ລວມທັງເລື່ອງອື່ນໆອີກທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດຜິດແບບນີ້.”
¹⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນມາຫາພຣະອົງອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລະກ່າວແກ່ພວກເຂົາ ວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຝັງເຮົາເວົ້າແລະເຂົ້າໃຈເຮົາ.
¹⁵ມະນຸດກິນເຂົ້າໄປແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ຊົດມົວຫມອງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກໃຈມະນຸດ ຕ່າງຫາກທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຊົດມົວຫມອງ.”¹⁶ ໃຜມີຫູຟັງຈຶ່ງຟັງເອົາ.
¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຈາກປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ໄປໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ, ພວກສາວົກໄດ້ຖາມພຣະອົງເຖິງເລື່ອງຄຳອຸປະມານນັ້ນ.¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍ່? ວ່າສິ່ງໃດໆພາຍນອກທີ່ຄົນກິນເຂົ້າໄປບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຊົດມົວຫມອງໄດ້,¹⁹ ເພາະສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈ, ແຕ່ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງແລ້ວກໍຖ່າຍອອກມາ?” ການເວົ້າເຊັ່ນນີ້ເຫັນກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຮັບຮອງວ່າອາຫານທຸກຊະນິດເປັນຂອງສະອາດກິນໄດ້.
²⁰ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກໃຈຂອງຄົນນັ້ນແຫລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊົດມົວຫມອງ.”²¹ ເພາະຈາກພາຍໃນຕົນເອງ, ຈາກຫົວໃຈຂອງເຂົາຈະຟ້ອງຄວາມຄິດຊົດ, ການຜິດສິລະທັມທາງເພດ, ການລັກຂະໂມຍ, ການຂ້າຄົນ,²² ການຫລິ້ນຊູສູ່ຜິວເມັງ, ຄວາມໂລບ, ການຊົດຮ້າຍ, ການຫລອກລວງ, ຮາຄະຕັນຫາ, ການອິດສາ, ການດູຫມິນ, ນິນທາ, ການຈອງຫອງ ແລະການກະທຳໃນສິ່ງທີຸ່່ງຈ້າ, ຫລັງໂຫລອກມາ²³ ຄວາມຊົດເຫລືານີ້ລ້ວນແຕ່ອອກມາຈາກພາຍໃນໃຈຄົນແລະ ເຮັດໃຫ້ຊົດມົວຫມອງ.”
²⁴ພຣະອົງໄດ້ຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງເຂດຫນຶ່ງໃກ້ກັບເມືອງຕີເຣ ແລະຊີໂດນ. ພຣະອົງ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດຊ້ອນຕົວໄວ້ໄດ້.²⁵ ແຕ່ໃນຫັນໃດກໍມີຢິງຄົນຫນຶ່ງ, ທີ່ລູກສາວຖືກຜີຊົດຮ້າຍສິ່ງ, ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າມາຫາ ແລະ ຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງພຣະອົງ.²⁶ ຢິງຜູ້ນີ້ ເປັນຊາວກຣີກເຊື້ອສາຍຊີເຣັຽໃນໂຟນີເຊັຽ. ນາງອ້ອນວອນຂໍພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກຈາກລູກສາວຂອງນາງ.
²⁷ພຣະອົງໄດ້ປອກລາວວ່າ, “ຈຶ່ງໃຫ້ລູກໄດ້ກິນອີ່ມເລັ່ງກ່ອນ, ເພາະບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ແກ່ຫມາ.”²⁸ ແຕ່ນາງຕອບພຣະອົງວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວທ່ານເອີຍ, ແຕ່ຫມາທີ່ຢູ່ກ້ອງໂຕະກໍຍັງໄດ້ກິນເສດອາຫານຂອງລູກ.”

²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບນາງວ່າ, “ເພາະເຫດທີ່ເຈົ້າເວົ້າຢ່າງນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງກັບເມືອເຮືອນສາ. ຜົມມານຮ້າຍໄດ້ອອກຈາກລູກສາວຂອງເຈົ້າແລ້ວ.”³⁰ ນາງຈຶ່ງກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນ ແລະ ເຫັນລູກສາວນອນຢູ່ເທິງບ່ອນນອນ, ແລະ ຜົມມານຮ້າຍໄດ້ອອກໄປແລ້ວ.

³¹ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເມືອງຕີເຣ, ແລະ ຜ່ານໄປທາງເມືອງຊີໂດນຈົນເຖິງທະເລຄາລີເລຂຶ້ນໄປທາງຂົງເຂດເດກາໂປລີ.

³² ພວກເຂົາໄດ້ນຳຄົນຫຼຸຫວນກຸກປາກກີກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຂົາຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ວາງມືໃສ່ລາວ.

³³ ພຣະອົງຈຶ່ງພາເຂົາອອກໄປທາງຈາກປະຊາຊົນຢູ່ຕ່າງຫາກ, ແລ້ວພຣະອົງ ກໍ່ໃຊ້ນິວມີແຢ່ຫຼາຍຄົນນີ້, ແລະ ເມື່ອຖືມ້າລາຍແລ້ວຈຶ່ງເອົານິວແປະໃສ່ລິ້ນຂອງເຂົາ.³⁴ ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ເງິນຫນ້າຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ຊຶ່ງຖອນຫາຍໃຈແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເອຟາທາ” ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າ, “ຈຶ່ງໄຂອອກ!”³⁵ ແລະ ຫັນໃດນັ້ນຫຼຸຂອງເຂົາກໍ່ເປີດອອກ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຂັດລິ້ນຂອງເຂົາກໍ່ຫລຸດອອກ ແລະ ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າໄດ້.

³⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ໄດ້ສັງປະຊາຊົນບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ. ແຕ່ຍິງພຣະອົງສັງຫາມພວກເຂົາ, ກໍ່ຍິງປ່າວປະກາດໃຫ້ຄົນຝັ່ງໄປທົ່ວ.

³⁷ ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ, ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ພຣະອົງຊຶ່ງເຮັດທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ເປັນການດີ, ແມ່ນແຕ່ຄົນຫຼຸຫວນກໍ່ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນ ແລະ ຄົນປາກກີກກໍ່ເຮັດໃຫ້ເວົ້າໄດ້.”

8

¹ ໃນຊ່ວງເວລາຫລາຍມື້ນັ້ນ, ມີປະຊາຊົນກຸ່ມໃຫຍ່, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີອາຫານກິນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,² “ເຮົາສົງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ຫລາຍ, ເພາະພວກເຂົາຢູ່ນຳເຮົາຕະຫລອດສາມວັນແລ້ວແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີອາຫານກິນ. ຖ້າຫາກເຮົາປ່ອຍພວກເຂົາກັບບ້ານໄປໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງ, ພວກເຂົາກໍ່ຄົງເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ. ແລະ ພວກເຂົາບາງຄົນກໍ່ເດີນທາງມາແຕ່ໄກດ້ວຍ.”³ ພວກສາວິກຈຶ່ງຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຢູ່ໃນບ່ອນປ່ຽວເຊັ່ນນີ້ເຮົາຈະໄປຫາອາຫານມາແຕ່ໃສ່ພືດພືດຈະລ້ຽງດູຄົນທັງຫມົດນີ້ໄດ້?”

⁴ ພຣະອົງເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າມີເຂົ້າຈີຈີກັອນ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າມີ “ເຈັດກ້ອນ.”⁵ ພຣະອົງຈຶ່ງສັງປະຊາຊົນໃຫ້ນັ່ງລົງທີ່ພື້ນ. ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຈັບເອົາເຂົ້າຈີຈີກັອນຂຶ້ນມາ, ໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວຫັກເຂົ້າຈີແຈກຈ່າຍໃຫ້ກັບພວກສາວິກນຳໄປແຈກຢາຍແກ່ປະຊາຊົນ.

⁶ ພວກເຂົາມີປານ້ອຍສອງສາມໂຕດ້ວຍ, ແລະ ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າອະທິຖານຂອບພຣະຄຸນສຳລັບປານ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງສັງໃຫ້ພວກສາວິກເອົາປາໄປແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນເຊັ່ນກັນ.⁷ ພວກເຂົາໄດ້ກິນອາຫານ ແລະ ອົມທ້ອງ, ພວກສາວິກໄດ້ໄປເກັບເອົາຕ່ອນທີ່ເຫລືອໄດ້ເຈັດກະບູງໃຫຍ່.⁸ ມີປະຊາຊົນປະມານສິ້ນຄົນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ສັງໃຫ້ພວກເຂົາກັບໄປ.

⁹ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຮືອໄປກັບພວກສາວິກເພື່ອໄປຍັງແຄ້ວນດານມານຸທາທັນທີ.

¹⁰ ແລ້ວພວກຝາຮີຊາຍອອກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມໄດ້ຖຽງກັບພຣະອົງ. ພວກເຂົາເສາະຫາຫມາຍສຳຄັນຈາກສະຫວັນ, ເພື່ອທົດສອບພຣະອົງ.

¹¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖອນຫາຍໃຈເລີກໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຄົນສະໄຫມນີ້ຈຶ່ງສະແຫວງຫາຫມາຍສຳຄັນ? ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຈະບໍ່ມີການປະທານຫມາຍສຳຄັນໃຫ້ຄົນສະໄຫມນີ້ໄດ້ເຫັນ.”¹² ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດຈາກພວກເຂົາໄປ, ແລ້ວສະເດັດລົງເຮືອ, ຂ້ວາມທະເລສາບໄປຝາກອື່ນອີກ.

¹³ ໃນເວລານີ້ພວກສາວິກລືມເອົາເຂົ້າຈີມາຮັບກັບພວກເພີນ. ພວກເຂົາມີເຂົ້າຈີແຕ່ກ້ອນດຽວເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນເຮືອ.¹⁴ ພຣະອົງໄດ້ເຖືອນພວກເພີນວ່າ, “ຈຶ່ງເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ຮະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຝາຮີຊາຍ ແລະ ເຊື້ອແປ້ງຂອງເຮືອເຮດ.”

¹⁵ ພວກສາວິກຕ່າງໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ກັນວ່າ, “ນີ້ເປັນເພາະພວກເຮົາບໍ່ມີເຂົ້າຈີມານຳ.”¹⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເພີນວ່າ “ດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັນເຖິງ ເລື່ອງບໍ່ມີເຂົ້າຈີ? ພວກເຮົາຍັງເບິ່ງບໍ່ເຫັນບໍ່? ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລືຢ່າງໃດ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາມືດບອດໄປແລ້ວແມ່ນບໍ່?”

¹⁷ ພວກເຈົ້າມີຕາ, ແຕ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນບໍ່? ພວກເຈົ້າມີຫູແຕ່ຝັ່ງບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່? ພວກເຈົ້າຈິໄດ້ແມ່ນບໍ່?”¹⁸ ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີຫ້າກ້ອນລ້ຽງຫ້າພັນຄົນນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເກັບເສດເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມຈັກກະບູງ?” ພວກເຂົາຕອບ ວ່າ, “ສິບສອງກະບູງ”.

¹⁹ “ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນທຳມາກາງຄົນສິ້ນຄົນ, ພວກທ່ານເກັບເສດເຂົ້າຈີທີ່ເຫລືອ ໄດ້ເຕັມທັງຫມົດຈັກກະບູງ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ “ເຈັດກະບູງ”.

²⁰ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຢູ່ບໍ່?”

²¹ ພວກເຂົາໄດ້ມາທີ່ເບັດສາອິດາ. ຜູ້ຄົນທີ່ນັ້ນໄດ້ພາຄົນຕາບອດມາຫາ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະ ຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ວາງມືໃສ່ລາວ.

²² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຄົນຕາບອດອອກໄປນອກຫມູ່ບ້ານ, ພຣະອົງບໍ່ວັນນ້ຳລາຍໃສ່ຕາຂອງເຂົາ ແລະ ວາງມືຂອງພຣະອົງເທິງເຂົາພຣະອົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າເບິ່ງເຫັນຫຍັງແດ່ບໍ່?”

²³ ເຂົາເງິນຫນ້າຂຶ້ນ ແລະ ຕອບວ່າ, “ຂ້າຍ້ອຍເຫັນຄົນ ເບິ່ງຄືຕົນໄມ້ຢ່າງໄປມາໄດ້.”²⁴ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງວາງມືເທິງດວງຕາຂອງເຂົາອີກເທື່ອ, ແລະ ເຂົາກໍ່ມີນຕາເຕັມຫມ່ວຍ, ແລະ ສາຍຕາຂອງລາວກໍ່ດີເປັນປົກກະຕິ, ແລະ ເຂົາຈຶ່ງເຫັນທຸກຢ່າງໄດ້ຈະແຈ້ງດີ.

²⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກເຂົາກັບບ້ານຂອງເຂົາຮ່ວມທັງສັ່ງວ່າ, “ຢ່າເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.”

²⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກໄປກັບພວກສາວິກ ໄດ້ໄປໃນເຂດເມືອງກາຍຊາເຣັຽ ພິລິບປອຍ. ໃນລະຫວ່າງທາງໄປນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຖາມພວກສາວິກວ່າ, “ຜູ້ຄົນເວົ້າກັນວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃດ?”²⁷ ພວກສາວິກຈຶ່ງຕອບວ່າ “ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ທ່ານແມ່ນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ທ່ານແມ່ນເອລີຢາ, ສ່ວນຄົນອື່ນອີກເວົ້າວ່າ ທ່ານເປັນຫນຶ່ງໃນຜູ້ທຳນວາຍ.”

²⁸ ພຣະອົງຖາມພວກເພີນວ່າ “ແຕ່ພວກເຮົາເດເວົ້າວ່າເຮົາເປັນໃຜ?” ເປີດຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ”²⁹ ແລ້ວ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຖືອນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບອກຜູ້ໃດ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະອົງ.

³⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນສອນພວກສາວິກວ່າ, ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກທຶນທຸກ ທໍລະມານຫລາຍປະການ, ແລະ ຈະຕ້ອງຖືກປະຕິເສດຈາກຜູ້ປົກຄອງ ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກທີ່ມະຈານ, ແລະ ຈະຂ້າເພີນເສັຽ, ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.”³¹ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເລື່ອງນີ້ສູ່ ພວກເພີນຈະແຈ້ງ. ດັ່ງນັ້ນ ເປີດໃຈເວົ້າກັບພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ເລີ່ມຫ້າມພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້.

³² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຫັນຫນ້າມາເບິ່ງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕຳຫນິໂປໂຕ ຢ່າງຮຸນແຮງວ່າ, “ຈຶ່ງຖອຍຫນີຈາກເຮົາສາ, ຊາຕານເອີຍ! ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າແຕ່ຄິດຢ່າງມະນຸດ.”³³ ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍ່ເອີ້ນ ປະຊາຊົນກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາຢູ່ຮ່ວມກັນແລະກ່າວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຕ້ອງການຄິດຕາມເຮົາຜູ້ນັ້ນ, ຕ້ອງຕິດສິດຂອງຕົນເສັຽ ແລະ ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລະ ຕາມເຮົາມາ.

³⁵ ເພາະຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອງການຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນ, ຜູ້ນັ້ນຈະສູນເສຍຊີວິດນັ້ນ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຍອມສູນເສຍຊີວິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອຂ່າວປະເສີດ, ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຖືກຊ່ວຍຊີວິດໃຫ້ຜົນໄດ້.³⁶ ຈະເກີດປະໂຫຍດອັນໃດ. ຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງຫມົດທັງໝົດ ແຕ່ຕ້ອງສູນເສຍຊີວິດນີ້ອັນດອນຂອງຕົນ,³⁷ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດນຳມາ ແລກເອົາຊີວິດຂອງຕົນຄືນໄດ້.

³⁸ ຜູ້ໃດກໍຕາມມີຄວາມລະອາຍເພາະເຮົາ ແລະ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນທຳມະກາງຊົນຊາດນີ້, ແລະ ໃນຍຸກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບການຫລິ້ນຊູ້ ແລະ ຄົນທີ່ມີບາບກັມ ບຸດມະນຸດກໍຈະມີຄວາມລະອາຍໃນ ເລື່ອງຄົນນັ້ນເມື່ອ ພຣະອົງມາປາກົດໃນສະຫງ່າຣາສີແຫ່ງ ພຣະບິດາເຈົ້າ ແລະ ພຣະພໍ່ຂອງພັນດາທູດສະຫວັນອັນບໍ່ຮູ້ສຸດ.”

9 ¹ ພຣະອົງຍັງກ່າວແກ່ພວກເພີນອີກວ່າ, “ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນີ້ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຊາດຂອງຄວາມຕາຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງຢູ່ດ້ວຍອິດທິພົນນາດ.”² ຫົກວັນຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ພາໄປໂຕ, ແລະ ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາສູງ, ຕາມລຳພັງ. ແລ້ວພຣະອົງນັ້ນໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ.³ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ ກໍເກີດຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຂາວເຫຼື້ອມໃສ, ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນໂລກນີ້ຊັກໃຫ້ຂາວເຊັ່ນນັ້ນໄດ້.

⁴ ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຢາ ກັບໂມເຊກູປາກົດແກ່ສາວິກ, ແລະ ພວກເຂົານັ້ນກໍລັງເວົ້າກັນຢູ່ກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ.⁵ ເປໂຕຈິງຕອບ ແລະ ຫຼຸນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂ້າງເປັນການດີແທ້ໆທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ບ່ອນນີ້, ແລະ ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບທ່ານ, ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບໂມເຊ ແລະ ຫລັງຫນຶ່ງ ສຳລັບເອລີຢາ.”⁶ (ພວກເຂົາຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນ ຫລາວເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ).
⁷ ແລ້ວກໍມີກອນເມກລອຍມາ ແລະ ເປັນເງົາປົກຫຸ້ມພວກເພີນໄວ້. ແລ້ວມີສຽງຫນຶ່ງດັງອອກມາຈາກກອນເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າຈິງເຊື່ອຝັງເພີນ.”⁸ ໃນທັນໃດນັ້ນ, ພວກສາວິກຫລຽວເບິ່ງຮອບໆຕິດ, ກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດນອກຈາກ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ກັບພວກເພີນ.

⁹ ຂະນະທີ່ລົງມາແຕ່ພູນັ້ນ, ພຣະອົງເຈົ້າກໍສັ່ງທຳມພວກເພີນວ່າ, “ຢາບອກສິ່ງທີ່ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ, ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດ ໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.”¹⁰ ດັ່ງນັ້ນພວກສາວິກຈິງບໍ່ບອກໃຜ, ແຕ່ກໍປຶກສາຫາລືກັນໃນພວກເຂົາເອງວ່າ, “ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ຫມາຍຄວາມແນວໃດ?”

¹¹ ພວກເພີນຈິງຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດ ພວກທັມະຈານຈິງເວົ້າວ່າເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ?”¹² ພຣະອົງຕອບພວກເພີນວ່າ, “ຈິງຢູ່ເອລີຢາຕ້ອງມາກ່ອນເພື່ອຈັດແຈງທຸກສິ່ງຄືນສູ່ສະພາບເດີມ. ແລ້ວເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າບຸດມະນຸດ ຈະຖືກຫົນທຸກທໍຣະມານຢ່າງຫນັກຫນ່ວງຫລາຍ ປະການ ແລະ ເພີນຈະຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ຖືກຫມິນປະຫມາດ?”

¹³ ແຕ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າເອລີຢາໄດ້ມາແລ້ວ, ແລະ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດກັບເພີນຕາມໃຈມັກ, ດັ່ງທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ເຖິງເພີນໃນພຣະຄັມຜີ.”

¹⁴ ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາພົບສາວິກແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຫັນຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ ຢູ່ອ້ອມພວກເຂົາ ແລະ ມີພວກທັມະຈານກໍລັງໄຕ້ຖຽງກັບພວກເຂົາຢູ່.

¹⁵ ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈຢ່າງບໍ່ຄາດຄິດມາກ່ອນ ແລະ ພາກັນຟ້າວແລ່ນໄປຄຳນັບພຣະອົງ.

¹⁶ ພຣະອົງເຈົ້າຖາມພວກສາວິກ ຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຈົ້າກໍລັງໄຕ້ຖຽງ ກັນເຖິງເລື່ອງຫຍັງ?”

¹⁷ ບາງຄົນໃນຫມູ່ປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍມາຫາທ່ານ. ເພາະຜີປາກກີກສິ່ງລາວຈົນລາວປາກບໍ່ໄດ້.

¹⁸ ເມື່ອມັນເຂົ້າສິ່ງລາວເທື່ອໃດ ແລະ ມັນກໍເຮັດໃຫ້ລາວລືມຊັກດິນເທື່ອນັ້ນ ແລະ ມີນ້ຳລາຍຟຸ່ມປາກທັງຂົບແຂ້ວ ແລະ ຕົວແຂງໄປຫມົດທັງຮ່າງກາຍ. ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍນັ້ນອອກ, ແຕ່ພວກເພີນເຮັດບໍ່ໄດ້.”¹⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ໂອພວກຄົນ ທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກດິນປານໃດ? ຈົ່ງພາເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາເບິ່ງດູ.”

²⁰ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພາເດັກຊາຍມາຫາພຣະອົງ. ພໍຜີຮ້າຍທີ່ສິ່ງຢູ່ໃນຕົວເດັກນ້ອຍ ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ທັນໃດນັ້ນມັນກໍເຮັດ ໃຫ້ ເດັກນ້ອຍ ນັ້ນຊັກດິນລືມລົງກັບຜີນດິນ, ກົງເກືອກ ໄປມານ້ຳລາຍຟຸ່ມປາກ.²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຖາມພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍວ່າ,

“ລູກຂອງເຈົ້າເປັນແນວນີ້ມາໄດ້ດິນປານໃດແລ້ວ?” ລາວຕອບວ່າ, “ເປັນມາຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍຜຸ້ນ.”²² ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ທີ່ຜີຊົ່ວຮ້າຍພະຍາຍາມຂ້າລູກ ຂອງຂ້ານ້ອຍ ໂດຍຊຸກລາວໃສ່ໄຟ ແລະ ຊຸກລາວໃຫ້ຕືກນ້ຳ ແລະ ພະຍາຍາມທຳລາຍລາວ.

ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ວຍໄດ້ຂໍໂຜດສິ່ງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.”

²³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕອບວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍໄດ້? ທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.”²⁴ ໃນທັນໃດນັ້ນ ພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ທັງນ້ຳຕາໄຫລກ່າວວ່າ, “ໂຜດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ!

ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍກວ່ານີ້ແດ່ທ້ອນ!”²⁵ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນຫມູ່ປະຊາຊົນກໍລັງບຸບຽດກັນເຂົ້າມາໃກ້, ພຣະອົງຈິງສັ່ງຜີຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນວ່າ, “ບັກຜີປາກກີກຫູຫນວກ, ກູສັງມຶງອອກຈາກເດັກນ້ອຍ ແລະ ຢາກັບເຂົ້າມາອີກຈັກເທື່ອ.”

²⁶ ຜີຮ້າຍນັ້ນຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດິນຢ່າງແຮງ ຈົນເຕັມກໍລັງແລ້ວກໍອອກຫນີໄປ. ເດັກນັ້ນກາຍເປັນເຫມືອນຄົນຕາຍ, ຈົນຫລາຍຄົນເວົ້າອອກມາວ່າ, “ມັນຕາຍແລ້ວ.”²⁷ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັບມືເດັກນ້ອຍ ແລະ ຕິງໃຫ້ລູກຂຶ້ນແລ້ວເດັກນັ້ນກໍລຸກຍືນຂຶ້ນ.

²⁸ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ, ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງກໍຖາມ ພຣະອົງເປັນທາງສ່ວນຕົວວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກຂ້ານ້ອຍ ຈິງຂັບໄລ່ມັນອອກບໍ່ໄດ້?”²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເພີນວ່າ, “ຜີຮ້າຍແນວນີ້ຈະຂັບໄລ່ອອກດ້ວຍວິທີອື່ນ ບໍ່ໄດ້, ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ.”

³⁰ ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຜ່ານແຂວງຄາລີເລ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ທີ່ໃດ,

³¹ ເພາະພຣະອົງກໍລັງສັ່ງສອນພວກສາວິກຢູ່. ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເພີນວ່າ, “ບຸດມະນຸດກໍລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນກຳມີຂອງຄົນທັງຫລາຍ ແລະ ເຂົາຈະຂ້າເພີນ,

ແຕ່ຫລັງຈາກຖືກຂ້າແລ້ວໄດ້ສາມວັນເພີນຈະຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາອີກຄັ້ງ.”³² ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້, ແລະ ພວກເພີນກໍບໍ່ກ້າຈະຖາມພຣະອົງ.

³³ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດເມືອງກາເປນາອູມ. ເມື່ອເຂົາໄປໃນເຮືອນແລ້ວພຣະອົງກໍຖາມພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າ ໄດ້ຖືກຖຽງ ກັນເຖິງເລື່ອງຫຍັງ?”³⁴ ພວກເພີນມີດຢູ່, ເພາະເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນພວກເພີນໄດ້ຖືກຖຽງກັນວ່າ ຜູ້ໃດຈະເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ໃນທຳມະກາງພວກເພີນ.³⁵ ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈິງນັ່ງລົງ, ພຣະອົງເອີ້ນພວກສາວິກສືບສອງຄົນມາ ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເພີນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຢາກເປັນຜູ້ຕື່ນ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ປາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນທັງຫມົດ.”

³⁶ ພຣະອົງກໍເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ຫນຶ່ງ ແລະ ມາຍືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເພີນ. ພຣະອົງກໍຮູ້ມເອົາເດັກນ້ອຍນັ້ນ ແລະ ກ່າວແກ່ພວກສາວິກວ່າ,

³⁷ “ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອນຮັບເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງ ຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອນຮັບເຮົາ, ຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອນຮັບເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຕ້ອນຮັບພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາ ມາເຫມືອນກັນ.”

³⁸ ໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພ້ອມໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກໄດ້ໃນນາມຂອງທ່ານ ແລະ ພວກຂ້າພ້ອມຍອກໃຫ້ເຂົາ ເພາະເຂົາບໍ່ເປັນຝ່າຍຂອງພວກເຮົາ.”³⁹ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ຢ່າຫ້າມເຂົາເຫຼາະ ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດ ທີ່ກະທຳການອັດສະຈັນໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະ ພາຍຫລັງມາຈະກັບມາເວົ້າ ຫມິນປະຫມາດເຮົາ.”
⁴⁰ ດ້ວຍວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຕໍ່ສູ້ ພວກເຮົາກໍເປັນຝ່າຍຂອງພວກເຮົາ.⁴¹ ເຮົາບອກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ເອົານ້ຳຈອກຫນຶ່ງໃຫ້ ພວກເຮົາດື່ມເພາະເຈົ້າເປັນຝ່າຍພຣະຄຣິດ, ຜູ້ນີ້ ກໍຈະບໍ່ຂາດບ່າເຫມັດຂອງຕົນ.
⁴² “ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ເຊື່ອ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຕົກໃນບາບ, ກໍໃຫ້ເອົາຫີນໄມ້ແປງກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນ ແລະ ຖິ້ມເຂົາລົງໃນທະເລເລິກເລັກເລັກກໍດີກວ່າ.”⁴³ ຖ້າມີຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ກໍໃຫ້ຕັດມືນັ້ນອອກເລີຍ.
 ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍມືເບື້ອງດຽວກໍດີກວ່າມີສອງມືແຕ່ເຂົາສູ່ນະຣົກໃນໄຟທີ່ບໍ່ມີວັນມອດຈັກເທື່ອ.⁴⁴ ໂຕຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດ.
⁴⁵ ຖ້າຕົນຂອງເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ເຮັດບາບ, ກໍໃຫ້ຕັດອອກຖິ້ມເລີຍ, ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍຕົນເບື້ອງດຽວ ກໍດີກວ່າມີຕີນສອງຂ້າງແຕ່ຕ້ອງ ຖືກໂຍນຖິ້ມລົງໃນໄຟນະຣົກ.⁴⁶ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໂຕຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດຈັກເທື່ອ.
⁴⁷ “ຖ້າຕາຂອງເຈົ້າພາໃຫ້ເຮັດບາບ, ຈິ່ງຄວັນອອກຖິ້ມເລີຍ, ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂ້າງດຽວ ກໍດີກວ່າມີຕາສອງຂ້າງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນໄຟ ນະຣົກ.”⁴⁸ ທີ່ຊຶ່ງຫນອນບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະ ໄຟບໍ່ຮູ້ມອດຈັກເທື່ອ.
⁴⁹ ເພາະວ່າ ທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກເອື້ອບັດ້ວຍເກືອແລ້ວຊ່າຣະດ້ວຍໄຟ.⁵⁰ ເກືອເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແຕ່ຖ້າເກືອຫມົດຣົດເຄັມແລ້ວ ຈະກັບເຮັດໃຫ້ເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈິ່ງຮັກສາເກືອໄວ້ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກເຖີນ.”

10

¹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກຈາກຫີນນັ້ນໄປແຂວງຢູດາຍ ແລ້ວກໍຂ້ວາມໄປອີກຝາກຫນຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງອີກ. ພຣະອົງຊົງສອນພວກເຂົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດມາ.² ພວກຝາຣີຊາຍກໍເຂົ້າມາຖາມເພື່ອທົດລອງ ພຣະອົງຖາມເຂົາວ່າ “ຕາມກົດບັນຍັດຜູ້ຊາຍຢ່າຮ້າງເມືອງຂອງຕົນໄດ້ບໍ່?”³ ພຣະອົງກໍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ແລ້ວໂມເຊ ໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ຄໍາສັ່ງໄວ້ຢ່າງໃດ?”⁴ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ໂມເຊອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢ່າຮ້າງ ແລະ ປ່ອຍເມືອງໄປໄດ້.”
⁵ “ມັນເປັນເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງ ເຮັດໃຫ້ໂມເຊຕ້ອງຂຽນບັນຍັດນີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເລີ່ມວາງຮາກສ້າງໂລກ” ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຊາຍ ແລະຍິງ.
⁶ ເພາະເຫດນີ້ຜູ້ຊາຍຈິ່ງຈາກພໍ່ແມ່ ຂອງຕົນແລະໄປຕິດພັນຢູ່ກັບເມືອງຂອງຕົນ,
⁷ ແລ້ວເຂົາທັງສອງກໍຈະເປັນກາຍເປັນເນື້ອດຽວກັນ. ພວກເຂົາຈິ່ງບໍ່ເປັນສອງອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເປັນເຫມືອນກາຍດຽວກັນ.
⁸ ເຫດສະນັ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເຂົາຮ່ວມກັນຢູ່ແລ້ວ, ກໍຢ່າໃຫ້ມະນຸດ ເຮັດໃຫ້ແຍກຈາກກັນເລີຍ.”
⁹ ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ໃນເຮືອນແລ້ວ, ພວກສາວິກກໍມາຖາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເລື່ອງການຢ່າຮ້າງນີ້ອີກ.¹¹ ພຣະອົງຕອບພວກເພີ່ນວ່າ, “ໃຜກໍຕາມທີ່ຢ່າຮ້າງເມືອງຂອງຕົນແລ້ວໄປ ແຕ່ງງານກັບຍິງອິນຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍເຮັດຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້.
¹² ແລະຖ້າຍິງໃດທີ່ຢ່າຮ້າງຜົວຂອງຕົນແລະໄປແຕ່ງງານກັບຊາຍອື່ນຍິງນັ້ນກໍເຮັດຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້.”
¹³ ແລ້ວພວກເຂົາ ໄດ້ພາເດັກນ້ອຍມາຫາ ພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ວາງມືໃສ່ ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກສາວິກໄດ້ຫ້າມພວກເຂົາໄວ້.
¹⁴ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງເກດເຫັນດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງກໍບໍ່ພໍໃຈ ແລະຊົງບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງປ່ອຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົ້າມາຫາເຮົາ, ແລະ ຢ່າຫ້າມພວກເຂົາເລີຍ ເພາະວ່າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນຂອງຜູ້ທີ່ເປັນດັ່ງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.
¹⁵ ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຫມືອນເດັກນ້ອຍຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຣາຊະອານາຈັກນັ້ນ.”¹⁶ ແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຮູ້ມເດັກນ້ອຍນັ້ນ ພຣະອົງວາງມືໃສ່ ແລະ ອວຍພອນໃຫ້ພວກເຂົາ.
¹⁷ ເມື່ອ ພຣະອົງຊົງເລີ່ມອອກເດີນທາງກໍມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງແລ່ນມາຄູ່ເຂົາລົງ ຕໍ່ຫນ້າ ພຣະອົງແລະຖາມວ່າ, “ພຣະອາຈານ ຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້າພ້ອມຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດຈິ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນ?”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບລາວວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດເຈົ້າຈິ່ງເອີ້ນເຮົາ ວ່າຜູ້ປະເສີດ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະເສີດດອກ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.”¹⁹ ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດທີ່ບອກວ່າ, ‘ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າຫລິ້ນຊູ້ສູ່ຜົວເມືອງຜູ້ອື່ນ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຢ່າຫລອກລວງ, ຈິ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ.
²⁰ ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ຂ້າພ້ອມໄດ້ຖືຮັກສາ ແລະເຊື່ອຢັ້ງເຮັດຕາມກົດເຫລົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ.”²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເພັງຕາເບິ່ງເຂົາດ້ວຍຄວາມຮັກ, ພຣະອົງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ “ເຈົ້າຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງຫນຶ່ງ. ຈິ່ງໄປຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ບໍ່ຮືກຈາກເງິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະເຈົ້າຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ, ແລ້ວຈິ່ງຕາມເຮົາມາ.”²² ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ໃຈຫລາຍເພາະຄຳເວົ້ານັ້ນລາວເດີນອອກໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ເປັນທຸກໃຈເພາະລາວເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ.
²³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແນມເບິ່ງອ້ອມຮອບ ແລ້ວກ່າວແກ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນເລື່ອງຍາກ”²⁴ ແລ້ວພວກສາວິກກໍປະຫລາດໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເພີ່ນອີກວ່າ, “ລູກເອີຍ, “ການທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໆ”²⁵ ເພາະອຸດຈະລອດຮູ້ເຂັ້ມ, ກ່າງາຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”
²⁶ ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈຫລາຍແລະເວົ້າກັນວ່າ, “ແລ້ວຜູ້ໃດຈະລອດພົ້ນໄດ້?”²⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າແນມເບິ່ງພວກເຂົາ ແລະກ່າວວ່າ, “ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນກັບພຣະເຈົ້າ. ເພາະຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ.”²⁸ ເປັນຕົ້ນເລີ່ມຫຼຸນພຣະອົງວ່າ “ເບິ່ງດູ ພວກຂ້າພ້ອມໄດ້ສະຫລະທຸກສິ່ງ ແລະ ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງມາ.”
²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ຍອມລະບ້ານເຮືອນ, ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຫລືພໍ່ແມ່, ຫລືລູກໆ, ຫລືທີ່ດິນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາແລະ ເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ.”³⁰ ເປັນຜົນອາດຊາຍຍິງ ແລະພໍ່ແມ່, ແລະລູກໆ, ແລະ ທີ່ດິນຮ້ອຍເທົ່າໃນຍຸກນີ້, ພ້ອມກັບການຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ໃນໂລກຫນ້າກໍຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນ.”³¹ ແຕ່ຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕົນຈະກັບເປັນຜູ້ປ່າຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ເປັນປ່າຍໃນເວລານີ້ກໍຈະເປັນຜູ້ຕົນ.”
³² ພວກເຂົາກໍາລັງເດີນທາງ, ໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນພວກເຂົາ. ພວກສາວິກຕ່າງກໍຮຸ້ນວາຍໃຈແລະພວກອື່ນທີ່ຢ່າງມາຕາມຫລັງກໍມີ ຄວາມຢ້ານ. ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍພາສາວິກສິບສອງຄົນຢ່າງຫລີກອອກໄປທາງຂ້າງອີກເທື່ອຫນຶ່ງແລະກ່າວເຖິງເຫດການທີ່ຈຳຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ.³³ “ເບິ່ງແມ່!

ພວກເຮົາກໍາລັງຈະໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລ້ວບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ກັບພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດແລະພວກຫມະຈານ. ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງໃຫ້ເຖິງຕາຍແລະຈະມອບພຣະອົງໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ.³⁴ ພວກເຂົາຈະເຢາຍພຣະອົງຈະຖືກນໍາລາຍໄສ່ພຣະອົງ, ແລະຂໍ້ຮຽນຕີພຣະອົງແລະຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ. ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງກໍຈະເປັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ.”

³⁵ ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນລູກຊາຍຂອງເຊບດາຍ, ໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງແລະເວົ້າວ່າ, “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຊ່ວຍເຮັດຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການໄດ້ບໍ່?”
³⁶ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກເຮົາ?”³⁷ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຢູ່ໃນສະຫງ່າຮາສີ, ແລ້ວ ຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານ ຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ທີ່ເບື້ອງຊ້າຍຄົນຫນຶ່ງ.”

³⁸ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຮົາຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາ ຂໍຮ້ອງ ນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ທ່ານສາມາດ ດຶມຈອກ ທີ່ເຮົາຈະດຶມນັ້ນ ພວກເຮົາຈະດຶມໄດ້ບໍ່? ແລະ ບັບຕິສະມາ ທີ່ເຮົາ ຮັບນັ້ນ ພວກເຮົາ ຈະຮັບໄດ້ ບໍ່?”³⁹ ພວກເພີນ ຕອບວ່າ, “ໄດ້ຢູ່ຂ້ານ້ອຍ.” ພຣະເຢຊູເຮົາ ກ່າວແກ່ ພວກເພີນວ່າ, “ພວກເຮົາຈະດຶມຈາກຈອກ ທີ່ ເຮົາ ຕ້ອງດຶມແທ້ ແລະ ບັບຕິສະມາ ທີ່ເຮົາຮັບ, ພວກເຮົາ ກໍຕ້ອງຮັບ ແທ້. ⁴⁰ ແຕ່ ຈະເລືອກ ວ່າຜູ້ໃດ ຈະນັ່ງທີ່ເບື້ອງ ຂວາ ຫລື ທີ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ ເຮົາ ຈະຈັດໃຫ້, ແຕ່ ພຣະເຮົາ ໄດ້ຈັດໄວ້ ສໍາລັບຜູ້ໃດ ກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”

⁴¹ ເມື່ອສາວົກຄົນອື່ນໆ ອີກສິບຄົນ ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເຄື່ອງໃຈຫລາຍໃຫ້ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ.

⁴² ພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເພີນມາເຖິງໂຮມກັນແລ້ວ ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຕ່າງກໍຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນກໍມີອໍານາດເໝືອນປະຊາຊົນ ທີ່ເຂົາປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ມີຕໍາແຫນ່ງໃຫຍ່ກໍໃຊ້ສິດອໍານາດເໝືອນພວກເຂົາ.

⁴³ ແຕ່ໃນທຳມະກາງພວກເຮົາແລ້ວບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນເລີຍ, ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມໃນພວກເຮົາຢາກເປັນໃຫຍ່ ເຂົາຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮົາທັງຫລາຍ;⁴⁴ ແລະ ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຮົາຢາກເປັນເອກເຂົາກໍຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງທຸກຄົນ.”⁴⁵ ເພາະບຸດມະນຸດ ບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້, ຕົນແຕ່ມາເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ແລະ ປະທານຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຄ່າໃຫ້ຄົນຈຳນວນລວງຫລາຍ.”

⁴⁶ ພວກເພີນໄດ້ເດີນທາງມາເຖິງເມືອງເຢຣິໂກ. ເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງອອກຈາກເມືອງເຢຣິໂກໄປກັບພວກສາວົກ ແລະ ປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່, ມີຂໍ້ທານຕາບອດຜູ້ຫນຶ່ງຊື່ວ່າບາຣະຕິມາຍ, ເປັນລູກຊາຍຂອງຕິມາຍ, ນັ່ງຂໍ້ທານທີ່ແຄມທາງ.⁴⁷ ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຮົາ ໄຫນ່າຊາເຮັດ, ກໍາລັງມາໃກ້ລາວກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຢຊູ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຊົງເມດຕາສົງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”⁴⁸ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຫ້າມຄົນຕາບອດ, ບອກເຂົາໃຫ້ມືດ. ແຕ່ລາວແຮງຮ້ອງຕັ້ງຂຶ້ນຕື່ມວ່າ, “ເຢຊູ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍໃຜເມດຕາສົງສານຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”

⁴⁹ ພຣະເຢຊູເຮົາຈຶ່ງຢຸດ ແລະ ສັ່ງວ່າໄປເອີ້ນເອົາລາວມາ. ພວກເຮົາຈຶ່ງໄປເອີ້ນເອົາຊາຍຕາບອດນັ້ນ, ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງກ້າຫານ ແລະ ລຸກຂຶ້ນ! ພຣະອົງກໍາລັງເອີ້ນເອົາເຮົາ.”⁵⁰ ຊາຍຕາບອດຖືມືຜ້າຜູ້ມາຂອງຕົນ, ຮີບລຸກ, ແລະ ຂຶ້ນມາຫາພຣະເຢຊູເຮົາ.

⁵¹ ພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ຖາມລາວວ່າ, “ເຮົາຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງແກ່ເຮົາ?” ຊາຍຕາບອດຕອບວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂໍໃຜໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ.”⁵² ແລ້ວພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ໄປສາ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາດີແລ້ວ.” ໃນທັນໃດນັ້ນລາວກໍເຫັນຮຸ່ງອີກຄັ້ງ, ແລະ ເຂົາກໍເດີນຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຮົາ ໄປ.

11 ¹ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາໃກ້ຮອດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ບ້ານເບັດຟາເຄ ແລະ ບ້ານເບັດທານີ, ທີ່ພູເຂົາຫມາກກອກເທດ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ສົ່ງສາວົກສອງຄົນລ່ວງຫນ້າໄປກ່ອນ² ແລະ ໄດ້ສົ່ງພວກເພີນວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕິດກັບຂ້ວາມກັບພວກເຮົານັ້ນ. ເມື່ອເຮົາໄປຮອດທີ່ນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະພົບລໍ້ນ້ອຍໂຕຫນຶ່ງ, ທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍຂີ້ຈັກເທື່ອ. ຈົ່ງແກ້ເຊືອກນັ້ນອອກ ແລະ ຈູງມັນມາທີນີ້.³ ຖ້າມີຜູ້ໃດຖາມວ່າ, ‘ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດແນວນີ້?’ ເຮົາຄວນກ່າວວ່າ, ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຮົາຕ້ອງການມັນ ແລະ ທັນໃດນັ້ນຈະສົ່ງມັນຄືນມາໃຫ້ທີນີ້.’”
⁴ ແລ້ວພວກເພີນຈຶ່ງຈາກໄປ ແລະ ກໍໄດ້ພົບລໍ້ນ້ອຍໂຕຫນຶ່ງທີ່ເຂົາຜູກໄວ້ຢູ່ໃກ້ປະຕູເຮືອນແຄມທາງ, ແລະ ພວກເພີນກໍແກ້ເຊືອກມັດລໍ້ອອກ,⁵ ບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນກໍຖາມວ່າ, “ພວກເຮົາເຮັດຫຍັງຢູ່, ແກ້ເອົາລໍ້ນ້ອຍໄປເຮັດຫຍັງ?”⁶ ພວກເພີນຈຶ່ງຕອບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ບອກແລ້ວ, ແລະ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍອມໃຫ້ພວກເພີນເອົາໄປ.

⁷ ສາວົກສອງຄົນໄດ້ຈູງລໍ້ນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະເຢຊູເຮົາ ແລະ ພວກເພີນກໍເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນປູຫລັງຂອງມັນ ແລະ ໃຫ້ພຣະເຢຊູເຮົາຂຶ້ນຂີ້.⁸ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູລົງຕາມທາງນັ້ນ, ແລະ ຄົນອື່ນກໍໄດ້ຕິດເອົາງ່າໄມ້ຕາມທາງນັ້ນ ມາ.⁹ ຄົນທີ່ຢາກໄປກ່ອນ ແລະ ບາງຄົນກໍບໍ່ທີ່ຕາມຫລັງພຣະເຢຊູເຮົາໄປຕ່າງກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ໂຮຊັນນາ! ຂໍພຣະເຮົາອວຍພອນທ່ານ ທີ່ສະເດັດມາໃນນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຮົາ.

¹⁰ ຂໍພຣະເຮົາອວຍພອນ ອານາຈັກທີ່ກໍາລັງຈະມາເຖິງ ຄືອານາຈັກຂອງດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ! ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສະຫວັນສູງສຸດ!”

¹¹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຮົາ ໄດ້ເຂົ້າໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະ ລ່ຽບເບິ່ງຫົວໄປໃນທຸກສິ່ງ. ເມື່ອ, ຄຳຫລາຍແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງກັບຄືນ ໄປບ້ານເບັດທານີ ກັບສາວົກສິບສອງຄົນ.¹² ໃນວັນຕໍ່ມາ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຮົາ ກັບພວກສາວົກ ອອກຈາກບ້ານເບັດທານີໄປ, ພຣະອົງກໍຫົວເຂົ້າ.

¹³ ເມື່ອແນມເບິ່ງແຕ່ໄກ ເຫັນຕຶນຫມາກເຕືອເທດຕຶນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງມີໃບດຶກດີ, ພຣະອົງກໍໄປເບິ່ງວ່າມັນມີຫມາກຫລືບໍ່, ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄປເຖິງແລ້ວ, ພຣະອົງກໍບໍ່ເຫັນຫມາກມັນເລີຍ, ເຫັນແຕ່ໃບເທົ່ານັ້ນ, ເພາະບໍ່ແມ່ນຣະດູສຳລັບຕຶນຫມາກເຕືອເທດເທື່ອ.¹⁴ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ຕຶນຫມາກເຕືອເທດວ່າ, “ຢາໃຫ້ຜູ້ໃດ ໄດ້ກິນຫມາກຈາກຕຶນເຮົາອີກຈັກເທື່ອ.” ແລະ ຝ່າຍສາວົກຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວນັ້ນ.

¹⁵ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ ບໍຣິເວນ ພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຕົນຂັບໄລ່ບັນດາພວກຄົນຊື້ ແລະ ຂາຍໃນພຣະວິຫານ. ພຣະອົງໄດ້ຂວ້າໂຕຂອງພວກຮັບແລກປ່ຽນເງິນ ແລະ ຂວ້າບ່ອນນັ່ງຂອງຄົນຂາຍນົກເຂົ້າ.

¹⁶ ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດຂຶ້ນສົ່ງຂອງຜ່ານພຣະວິຫານໄປ.

¹⁷ ພຣະອົງກໍໄດ້ສົ່ງສອນພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີຄຳຂຽນໄວ້, ‘ພຣະວິຫານ ຂອງເຮົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານທີ່ພາວັນນາອະທິຖານສຳລັບຄົນທຸກຊາດ?’ ແຕ່ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນຖ້ຳຂອງໂຈນ.”¹⁸ ເມື່ອພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຫມະຈານໄດ້ຍິນ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຊອກຫາວິທີທາງຈະຂ້າພຣະເຢຊູເຮົາ. ເພາະພວກເຂົາຢ້ານພຣະອົງ ເພາະມີປະຊາຊົນທັງຫມົດໄດ້ປະຫລາດໃຈໃນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.¹⁹ ພໍຕອນຄຳມາ, ພວກເພີນກໍພາກັນອອກໄປຈາກເມືອງ.

²⁰ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃນຕອນເຊົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຕຶນເຕືອເທດນັ້ນມັນໄດ້ຫຼົງແຫ້ງຈົນເຖິງຮາກ.²¹ ເປໂຕໄດ້ຈີ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ເບິ່ງແມ່! ຕຶນເຕືອເທດທີ່ທ່ານໄດ້ສຳພຸດຂຶ້ນຕາຍເສັ້ງແລ້ວ.”

²² ພຣະເຢຊູເຮົາໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຮົາ.”²³ ເຮົາ ບອກພວກເຮົາຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສັ່ງພູຫນ່ວຍນີ້ວ່າ, ‘ຈົ່ງເຄື່ອນຍ້າຍໄປຕິກລົງສູ່ທະເລ’, ແລະ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມສົ່ງສັບໃນໃຈ ແຕ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ເຂົາເວົ້າກັບພຣະເຮົາ ວ່າຈະເປັນໄປຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ, ແລ້ວກໍເປັນໄປຕາມນັ້ນ.

²⁴ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາບອກເຮົາທັງຫລາຍວ່າ: ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາພາວັນນາອະທິຖານ ແລະ ຂໍ້ນັ້ນ, ຈົ່ງເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັບແລ້ວ, ແລະ ຈະເປັນແກ່ເຮົາທັງຫລາຍ.

²⁵ ເມື່ອເຮົາຢືນ ແລະ ພາວັນນາອະທິຖານ, ເຮົາຕ້ອງຈົ່ງຍົກໂທດອະພິຍໄຫຼກຄົນໃນທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຜິດແກ່ຜູ້ອື່ນ, ເພື່ອພຣະບິດາເຮົາຂອງພວກເຮົາ

ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຈະຍົກຄວາມຜິດບາບ ຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍ.”²⁶ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍົກໃຫດນັ້ນ ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ
ກໍຈະບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັນ.

²⁷ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກຫໍມະຈານ
ແລະ ພວກຜູ້ອາວຸໂສກໍ ມາຫາພຣະອົງ. ²⁸ພວກເຂົາໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມີສິດອຳນາດຫຍັງ ຈຶ່ງເຮັດການເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຜູ້ໃດໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ?”

²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມທ່ານຂັ້ນໜຶ່ງ. ບອກແກ່ເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ, ເຮົາເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.

³⁰ຈົ່ງບອກເຮົາມາເບິ່ງດູວ່າ, ‘ຜູ້ໃດໃຫ້ສິດແກ່ໂຢຮັນ ເພື່ອໃຫ້ຮັບບັບຕີສະມາ ຈາກສະຫວັນ ຫລື ວ່າຈາກມະນຸດ?’

³¹ພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາກັນ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຖ້າພວກເຮົາບອກວ່າ, ‘ມາຈາກສະຫວັນ’, ພຣະອົງກໍຈະກ່າວວ່າ

‘ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ?’”³²ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕອບວ່າ, ‘ຈາກມະນຸດ...’” ພວກເຂົາກໍຢ້ານປະຊາຊົນ, ເພາະພວກເຂົາ

ຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ທ່ານວາຍ.³³ ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້.” ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນເຮົາ
ກໍຈະບໍ່ບອກ ພວກເຈົ້າຄືກັນວ່າຂ້ອຍ ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.”

12 ¹ແລ້ວ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສອນ ພວກເຂົາ ເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງເຮັດສວນອະນຸ່ງ,
ເພິ່ນເຮັດຮີວລ້ອມສວນໄວ້, ແລະສະກັດອ່າງເພື່ອໃຊ້ເປັນ ບ່ອນປັບຄັນເອົານ້ຳອະນຸ່ງ. ແລະທັງໄດ້ສ້າງຫໍຄອຍ ເພື່ອເຝົ້າຍາມໄວ້ດ້ວຍ,
ແລະຕໍ່ມາເພິ່ນເອົາ ສວນອະນຸ່ງໃຫ້ຄົນເຊົາ, ແລ້ວເພິ່ນກໍອອກເດີນທາງໄປ.²ເມື່ອເຖິງເວລາອັນເໝາະສົມ, ເຂົາກໍໃຫ້ ຄົນຮັບໃຊ້
ຂອງເຂົາມາເພື່ອຮັບເອົາຫມາກອະນຸ່ງຈາກສວນຂອງຕົນ³ແຕ່ຄົນເຊົາສວນ ໄດ້ຈັບຄົນຮັບໃຊ້ ຄົນນັ້ນມາ ຂ້ຽນຕີ ແລະ
ສົ່ງເຂົາກັບໄປໂດຍບໍ່ໃຫ້ສິ່ງໃດແກ່ເຂົາເລີຍ

⁴ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ ຄົນໜຶ່ງໄປອີກ, ພວກຄົນເຊົາ ສວນກໍທູບຕີເຂົາ ຈົນຫົວມີບາດແຜ ແລະ ປ່ອຍດ່າງດູກ ເຂົາຢ່າງຫນ້າຮັບອາຍ.

⁵ເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ ອີກຄົນໜຶ່ງໄປຄັ້ງທີສອງພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຂ້າຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນ; ພວກເຂົາກະທຳຢ່າງດຽວກັນນີ້ກັບຄົນອື່ນໆ ອີກຫລາຍໆຄົນ,
ພວກເຂົາກໍຂ້ຽນຕີບາງຄົນແລະຂ້າບາງຄົນ.

⁶ຊາຍຄົນນັ້ນກໍເຫລືອດ້ວຍລູກຊາຍຜູ້ ເປັນສຸດທິຮັກຂອງເຂົາ, ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ລູກຄົນນັ້ນໄປເປັນຄົນສຸດທ້າຍ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, ‘ພວກເຂົາ ຄົງຈະໃຫ້
ຄວາມເຄົາຮົບນັບຖືລາວ.’”⁷ແຕ່ຄົນເຊົາສວນ ເຫລົ່ານັ້ນເວົ້າກັນວ່າ, ‘ຄົນນີ້ແຫລະ ເປັນເຈົ້າຂອງມໍຣະດົກ, ໃຫ້ພວກເຮົາ ຂ້າເຂົາ,
ແລ້ວມໍຣະດົກທັງຫມົດຈະຕົກເປັນ ຂອງພວກເຮົາ.’

⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບຕົວລູກຊາຍຄົນນັ້ນຂ້າເຂົາ, ແລ້ວໂຍນຊາກສົບ ຂອງເຂົາຖິ້ມອອກໄປ ນອກສວນ.”⁹ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ?
ເຂົາຈະມາຂ້າຄົນເຊົາສວນເຫລົ່ານັ້ນແລະຈະເອົາສວນອະນຸ່ງ ໃຫ້ຄົນອື່ນ.

¹⁰ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານ ພຣະຄໍມະຕີ ຂັ້ນບົວວ່າ, ‘ຫົນຫຼົ່ນາຍຊ່າງກໍໄດ້ໂຍນຖິ້ມແລ້ວນັ້ນ, ໄດ້ກາຍເປັນຫົນເສົາ ເອກ.’¹¹ສິ່ງນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ເປັນການ ອັດສະຈັນແກ່ ຕາຂອງພວກເຮົາ.”¹²ພວກເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈະຈັບຕົວ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເພາະພວກເຂົາ ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ
ຄຳອຸປະມາເພື່ອຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງປະພຣະອົງແລະຈາກໄປ.

¹³ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງພວກຟ້າອີຊາຍບາງຄົນແລະພັກພວກຂອງເຮົາໂອດມາເພື່ອຄອຍຈັບຜິດ ໃນຄຳເວົ້າ ຂອງພຣະອົງ.

¹⁴ເມື່ອພວກເຂົາມາເຖິງພວກເຂົາເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ “ອາຈານເອີຍ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ໃດ
ເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນແກ່ຫນ້າຜູ້ໃດ. ແຕ່ທ່ານສັງສອນຄວາມຈິງ ໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການທີ່ເສັ້ນຟາສີໃຫ້ແກ່ກາຍຊາຍນັ້ນຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັນຍັດບໍ? ພວກເຮົາຄວນເສັ້ນຫລືບໍ່ເສັ້ນ?”¹⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ເຖິງອຸບາຍຂອງພວກເຂົາ
ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງມາທົດລອງເຮົາ? ຈົ່ງນຳເງິນ ຫລຽນເດນາລີອັນມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຈັກຫນຶ່ງຫລຽນ.”

¹⁶ພວກເຂົາ ກໍນຳຫລຽນໜຶ່ງມາໃຫ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະອົງຈຶ່ງຖາມວ່າ “ຮູບແລະຄຳຈາກຮືກນີ້ເປັນຂອງຜູ້ໃດ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ,
“ເປັນຂອງກາຍຊາຍ.”¹⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່າວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາຍຈຶ່ງຄົນໃຫ້

ແກ່ກາຍຊາຍແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງຄົນແກ່ພຣະເຈົ້າ.” ພວກເຂົາຕ່າງກໍປະຫລາດໃຈ ໃນພຣະອົງ.

¹⁸ແລ້ວພວກຊາດຖາມຄືພວກທີ່ເຄີຍເວົ້າວ່າ, ບໍ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍກໍໄດ້ມາຫາພຣະອົງ. ພວກເຂົາຖາມພຣະອົງວ່າ,¹⁹“ທ່ານອາຈານ,
ໂມເຊໄດ້ຂ້ຽນຖ້ອຍຄຳເອົາໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຮົາ ວ່າ, ‘ຖ້າພຶ້ນຊາຍຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຕາຍໄປແລະໄດ້ປະເມີນໄວ້ໂດຍຫຍິບ ບໍ່ທັນມີລູກ,
ພຶ້ນຊາຍຂອງລາວສົມຄວນຮັບເອົາເມັງຂອງລາວມາເປັນເມັງແລະມີລູກດ້ວຍກັນເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍ.

²⁰ມີພຶ້ນຊາຍທັງຫມົດເຈັດຄົນນຳກັນ, ອ້າຍກົກໄດ້ເອົາເມັງແລ້ວ ຕາຍໄປໂດຍ ບໍ່ມີລູກ.

²¹ພຶ້ນຊາຍທີ່ສອງກໍໄດ້ຮັບເອົາຍິງນັ້ນມາເປັນເມັງຈາກນັ້ນລາວກໍຕາຍໄປອີກໂດຍບໍ່ມີລູກຈາກນັ້ນພຶ້ນຊາຍທີ່ສາມກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຫມືອນກັນ.

²²ຈົນມາເຖິງພຶ້ນຊາຍທີ່ເຈັດຍິງບໍ່ມີລູກ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດຍິງຄົນນັ້ນ ກໍຕາຍໄປເຫມືອນກັນ.”²³ໃນການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ເມື່ອພວກເຂົາທຸກຄົນ,
ເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດນັ້ນ, ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ຈະເປັນ ເມັງຂອງຜູ້ໃດ? ດ້ວຍວ່າ, ຊາຍທັງເຈັດຄົນກໍໄດ້ເປັນຜົວຂອງນາງທຸກຄົນແລ້ວ.”

²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ນິຕິເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດສາແລ້ວ, ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄໍມະຕີແລະບໍ່ຮູ້ຈັກຄຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁵ເພາະເມື່ອພວກເຂົາເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ມີ, ການແຕ່ງງານຫລືຍົກກັນໃຫ້ເປັນຜົວເມັງ ອີກ,
ແຕ່ພວກເຂົາຈະເປັນເຫມືອນພູດສະຫວັນທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ.

²⁶ແຕ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງຄົນຕາຍ ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມານັ້ນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍອ່ານຫນັງສືຂອງໂມເຊທີ່ບັນທຶກເອົາໄວ້. ເລື່ອງພຸ່ມໄມ້,
ທີພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ໂມເຊດັ່ງນີ້: ‘ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ
ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.’”²⁷ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ, ພວກເຈົ້າຫລົງຜິດໄປຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງແລ້ວ.”

²⁸ມີຫໍມະຈານຄົນໜຶ່ງມາເຖິງແລະໄດ້ຍິນການຖືກຖຽງກັນຂອງພວກເຂົາ; ລາວໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບຄຳຖາມຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ດີ.

ລາວຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ກົດບັນຍັດຂັ້ນສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ?”²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຕອບລາວວ່າ, “ກົດບັນຍັດຂັ້ນສຳຄັນທີ່ສຸດຄືດັ່ງນີ້ ‘ຈົ່ງຟັງສິລະອາເອນເອີຍ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນໜຶ່ງດຽວ.’”³⁰ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດ
ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າ.”³¹ພຣະບັນຍັດຂັ້ນສອງນັ້ນຄື: ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ.’ ບໍ່ມີພຣະບັນຍັດໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ.”

³²ຫໍມະຈານຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ດີແລ້ວ ອາຈານເອີຍ ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວນັ້ນຖືກແລ້ວທີ່ວ່າ, ພຣະເຈົ້າເປັນໜຶ່ງດຽວແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນນອກຈາກພຣະອົງ.

³³ການທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສິນສຸດໃຈ ແລະດ້ວຍສິນສຸດຈິດດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງແລະການຮັກເພື່ອນບ້ານ ເຫມືອນຮັກຕົນເອງນັ້ນ
ກໍດຶກວ່າການເຜົາຂອງຖວາຍແລະເຄື່ອງບູຊາ ທັງສິນ.”³⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນວ່າ ລາວໃຫ້ຄຳຕອບດ້ວຍຄວາມສະຫລາດ ພຣະອົງຈຶ່ງບອກລາວວ່າ,
“ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.” ຫລັງຈາກນັ້ນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມຄຳຖາມໃດໆຕໍ່ພຣະອົງ ອີກ

³⁵ ແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກຳລັງສັງສອນໃນ ພຣະວິຫານຢູ່ນັ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ຖາມວ່າ, “ພວກທັມມະຈານເວົ້າຢ່າງໃດໃນເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເປັນບຸດຂອງດາວິດ? ດາວິດເອງໄດ້ ກ່າວດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາມືຂອງເຈົ້າ ຈົນກ່ວາເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາສັດຕູຂອງເຈົ້າໃຫ້ລົງຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງເຈົ້າ.’³⁷ ແມ່ນແຕ່ ກະສັດດາວິດເອງຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວ ພຣະເມຊີອາຈະເປັນ ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?” ປະຊາຊົນ ກຸ່ມໃຫຍ່ກຳລັງຟັງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

³⁸ ໃນ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງພວກທັມມະຈານ, ພວກເຂົາ ມັກນຸ່ງເສື້ອລ່າມ ຢ່າງໄປມາແລະມັກໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ຊຸມນຸມຊົນ,³⁹ ບ່ອນນັ່ງ ອັນສຳຄັນໃນທັມມະສາລາແລະມີຕຳແໜ່ງສຳຄັນໃນເທສະການຕ່າງໆ⁴⁰ ພວກເຂົາບຽດບຽນທີ່ຢູ່ອາສັຍຂອງຍິງແມ່ຫມ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາອະທິຖານດ້ວຍຄຳອະທິຖານຍຶດຍາວເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນ. ຫລຽວເຫັນພວກນີ້ຈະຖືກໂທດຢ່າງຫນັກ.”

⁴¹ ນັ່ງຢູ່ໃກ້ກັບບໍ່ຮິເວນຫົວໜ້າຖ້ຳຖວາຍໃນພຣະວິຫານ, ພຣະອົງ ກໍ່ສັ່ງເກດ ເບິ່ງປະຊາຊົນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປ່ອນເງິນລົງໃນຖ້ຳຖວາຍ ຄົນຮັ່ງມີຫລາຍຄົນ ໄດ້ປ່ອນເງິນລົງຢ່າງຫລວງຫລາຍ.⁴² ແລ້ວ ມີແມ່ຫມ້າຍທີ່ຍາກຈົນຄົນຫນຶ່ງເອົາເງິນຈຳນວນສອງຫລວງຫລວງທີ່ມີຄ່າປະມານສາມສິບຫ້າສະຕາງມາປ່ອນລົງໃນຖ້ຳຖວາຍນັ້ນ.

⁴³ ແລະພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງພຣະອົງມາແລະກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນວ່າ, “ເຮົາ ບອກຄວາມຈິງແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ, ‘ແມ່ຫມ້າຍຍາກຈົນ ຄົນນີ້ໄດ້ໃສ່ເງິນລົງບໍ່ຮິຈາກ ຫລາຍກວ່າ ຄົນອື່ນທັງຫມົດ.’⁴⁴ ເພາະຄົນອື່ນນັ້ນເອົາເງິນສ່ວນທີ່ເຫລືອຈາກທີ່ພວກເຂົາມີຢ່າງບໍ່ຮູ້ບຸນ. ແຕ່ຍິງຫມ້າຍຄົນນີ້, ມີຄວາມຂັດສິນແຕ່ລາວໃຫ້ທັງຫມົດທີ່ຕີນມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນ.

13 ¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງຢ່າງອອກຈາກພຣະວິຫານໄປ, ສາວິກ ຄົນຫນຶ່ງກໍ່ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານ, ເບິ່ງແມ່ ກ່ອນຫີນອັນງົດງາມ ແລະ ຕຶກອາຄານກ່າງາມແທ້ໆ!”² ພຣະອົງເຈົ້າຕອບເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຕຶກໃຫຍ່ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່? ບໍ່ພຽງແຕ່ຫີນກ່ອນຫນຶ່ງຈະຫັບໃສ່ກ່ອນອື່ນ ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍລົງ.”

³ ເມື່ອພຣະອົງນັ່ງຢູ່ເທິງ ພູເຂົາຫມາກກອກເທດ ກົງກັນຂ້ວາມກັບພຣະວິຫານ, ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ໂຢຮັນ ແລະ ອັນເດອາ ໄດ້ຖາມພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ,⁴ “ບອກພວກເຮົາແດ່ວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ? ແລະ ສິ່ງໃດຈະເປັນສັນຍານວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ?”

⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກເຈົ້າ ໃຫ້ຫລົງ.⁶ ດ້ວຍວ່າ, ຈະມີຫລາຍຄົນຈະມາໃນນາມຂອງເຮົາແລະບອກວ່າ, ‘ເຮົາຄືຜູ້ນັ້ນແລະພວກເຂົາຈະນຳຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໃຫ້ຫລົງເສັ້ນໄປ.’

⁷ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການເຮັດເສີກສົງຄາມນັ້ນ ຢ່າສະຫ້ານຢ້ານກົວເລີຍ. ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງ ເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວັນສຸດທ້າຍ ຍັງ ບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ.

⁸ ເພາະ, ປະຊາຊາດຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບປະຊາຊາດ, ແລະ ອາຊະອານາຈັກຈະຕໍ່ສູ້ກັບອາຊະອານາຈັກ. ທັງຈະ ເກີດແຜ່ນດິນ ໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງໆ ແລະຈະເກີດການອຶດຢາກ, ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ ຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ.

⁹ ແຕ່ຈົນລະວັງຕົວທ່ານໃຫ້ດີ. ພວກເຂົາ ຈະມອບພວກເຈົ້າຂຶ້ນສານແລະຈະຖືກຂ້ຽນຕີ ໃນທຳມະສາລາ. ພວກເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຈົ້າເມືອງແລະກະສັດເພື່ອທີ່ຈະເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເຂົາເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ.

¹⁰ ແຕ່ຂ່າວປະເສີດຈຳເປັນຕ້ອງຖືກປະກາດອອກໄປເຖິງຄົນທຸກຊາດກ່ອນ.

¹¹ ເມື່ອພວກເຂົາຈັບກຸມເຈົ້າແລະມອບຕົວເຈົ້າໄວ້, ຈົ່ງຢ່າກັງວົນວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ ເພາະໃນຊົ່ວໂມງນັ້ນ ຈະມີຖ້ອຍຄຳສົງມາໃຫ້ເຈົ້າຊຶ່ງຄຳເວົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ເວົ້າ, ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.¹² ອ້າຍນ້ອງຕ່າງຄົນ ກໍ່ຈະມອບກັນ ແລະກັນ ໄວ້ພໍກໍ່ຈະມອບລູກ ແລະ ລູກກໍ່ຈະລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພໍແມ່ໃຫ້ເຖິງ ແກ່ຄວາມຕາຍ.¹³ ທຸກຄົນຈະກຽດຊັງພວກເຈົ້າເພາະນາມຂອງເຮົາ, ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະລອດພົ້ນ.”

¹⁴ “ເມື່ອໃດເຈົ້າເຫັນ ສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັ່ງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮຶກຮ້າງຫວ່າງເປົ່າ (ພິຈາລະນາອີກຄັ້ງ) ຕັ້ງຢູ່ໃນທຶງບໍ່ຄວນຈະຕັ້ງໄວ້ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອົາເອງເຖິງ).

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍຈົ່ງຫນີໄປຍັງພູເຂົາ¹⁵ ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນຢ່າໄດ້ລົງມາແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເກັບເອົາສິ່ງຂອງອອກໄປ.

¹⁶ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທຶງນາກໍ່ຢ່າກັບຄືນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.

¹⁷ ແຕ່ ວິບັດຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ຖືພາແລະຄົນທີ່ລ້ຽງລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່¹⁸ ຈົ່ງພາວັນນາອະທິຖານ ເພື່ອວ່າ ເຫດການນີ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນຣະດູຫນາວ.

¹⁹ ເພາະຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ, ຢ່າງບໍ່ເຄີຍ ມີມາກ່ອນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໂລກຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ແລະຈະບໍ່ມີເຫດການເຊັ່ນນີ້ອີກຈັກເທື່ອ.²⁰ ຖ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສິ້ນເຂົ້າ, ກໍ່ຈະບໍ່ມີ ຜູ້ໃດລອດຊີວິດໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພວກທີ່ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວນັ້ນພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສິ້ນເຂົ້າ.

²¹ ແລ້ວຖ້າໃຜບາງຄົນບອກເຈົ້າທັງຫລາຍ ວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່! ພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລືວ່າ ‘ເບິ່ງດູ ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ຈົ່ງຢ່າເຊື່ອຄຳບອກນັ້ນ.

²² ເພາະພຣະຄຣິດປອມແລະຜູ້ທຳນວາຍປອມ ຈະປາກົດຕົວອອກມາຈະເຮັດການອັດສະຈັນ, ແລະຫມາຍສຳຄັນຕ່າງໆ ເພື່ອຈະຫລອກລວງ, ແມ່ນວ່າຈະເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້.²³ ຈົ່ງຮະວັງຕົວໄວ້ໃຫ້ດີ, ເຮົາໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ເຈົ້າທຸກຄົນກ່ອນທີ່ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ.”

²⁴ ແຕ່ຫລັງຈາກວັນເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ເຫລົ່ານັ້ນ. ດວງອາທິດ ຈະມືດໄປ, ດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງ,²⁵ ດວງດາວຈະຕິກລົງຈາກຝ້າແລະ ຮິດອຳນາດ ທີ່ມີໃນສະຫວັນ ກໍ່ຈະສິ້ນສະຫວັນໄຫວ.²⁶ ເມື່ອນັ້ນພວກ ເຂົາຈະ ເຫັນ ‘ບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ’ ດ້ວຍຮິດທານຸພາບ ແລະ ພຣະສະຫງ່າຣາສີ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

²⁷ ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງມາເພື່ອຮວບຮວມເອົາຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ດ້ວຍກັນຈາກທິດທັງສີ່, ຕັ້ງແຕ່ທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອບຝ້າ.”

²⁸ ຈົ່ງຮຽນຮູ້ບົດຮຽນ ຄຳອຸປະມາ ຈາກຕົ້ນຫມາກເດືອນ. ເມື່ອກົງມັນເລີ່ມແຕກໃບອ່ອນອອກມາ, ເຈົ້າກໍ່ຮູ້ວ່າຣະດູຮ້ອນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ²⁹ ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເກີດຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍ່ຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວຢູ່ທີ່ຫນ້າປະຕູ.

³⁰ ເຮົາບອກຄວາມຈິງ, ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ, ຄົນສະໂຫມນີຈະ ຍັງບໍ່ລ່ວງລັບໄປກ່ອນທີ່ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ.³¹ ຝ່າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງພົ້ນໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປ.³² ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສູ້ກຽວກັບວັນຫລື ຊົ່ວໂມງນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ເຫວນດາໃນສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດກໍ່ບໍ່ຮູ້, ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

³³ ຈົ່ງຕື່ນຕົວຈົ່ງເຝົ້າຮະວັງຢູ່ເພາະ ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ວ່າເວລານັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ.³⁴ ເຊັ່ນດຽວກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ອອກເດີນທາງໄປ ເພື່ອນອອກຈາກ ເຮືອນ ຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ຄົນຮັບໃຊ້ ຮັບຜິດຊອບເຮັດວຽກຂອງໃຜລາວແລະສັ່ງຄົນເຝົ້າຍາມ ເຮືອນໄວ້ໃຫ້ດີ.

³⁵ດັ່ງນັ້ນ ຈິງເຝົ້າອະວັງຕຽມພ້ອມຢູ່, ເພາະ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະກັບມາຍາມໃດບໍ່ວ່າ ຈະເປັນຫົວຄຳຫລື ຕອນທ່ຽງຄົນຫລືຕອນໄກ່ຂັນຫລືໃນຕອນເຊົ້າ. ³⁶ຖ້າເຂົາມາຢ່າງບໍ່ທັນຮູ້ຕົວກໍຢ່າໃຫ້ເຂົາພົບເຈົ້າທັງຫລາຍ ນອນຫລັບຢູ່. ³⁷ເຮົາບອກເຈົ້າແລະບອກທຸກຄົນວ່າຈິງເຝົ້າອະວັງຢູ່.”

14 ¹ຍັງອີກສອງວັນ ກໍຈະຖືງເທສະການປັດສະຄາ ແລະ ເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ. ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກທັມະຈານ ຕ່າງກໍຄິດຫາອຸປະໂຫຍດຂອງເຊົ້າ ເພື່ອຈະ ສັງຫານພຣະອົງ. ²ຄືພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເຮັດຍາມເທສະການ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນອາດຈະລຸກຮືຂຶ້ນກໍໄດ້.”

³ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ໄປທີ່ເຮືອນຂອງຊີໂມນ, ຊາຍທີ່ເປັນໂຮກຂີ້ຫູດ, ໃນບ້ານເບັດທານີ, ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ, ກໍມີຍິງຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ທັງຖືເຕົ້າຫິນຂາວຊຶ່ງ ບັນຈຸນ້ຳມັນຫມອດລາຄາແພງຊະນິດໜຶ່ງ. ນາງຫັກຄໍເຕົ້ານັ້ນ ແລະ ຖອກນ້ຳມັນຫມອດຫົດສົ່ງຫົວພຣະອົງ. ⁴ມີບາງຄົນໃນທີ່ນັ້ນໃຈຮ້າຍ ຈິງເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ເຫດໃດຈິງເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນຫມອດນີ້ເສັ້ນໄປລ້າງ?”

⁵ຖ້າຂາຍກໍຄົງໄດ້ກວ່າສາມຮ້ອຍຫລວງເງິນ, ແລະ ເພື່ອເອົາໄປແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ.” ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕໍາຫນິຕິດຽນ ຍິງຜູ້ນີ້.

⁶ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ປະນາງໄວ້, ພວກເຈົ້າກວນໃຈນາງ ເຮັດຫຍັງ? ນາງໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຈິງຈັບແຈ້ງ. ⁷ພວກເຈົ້າຈະມີຄົນຍາກຈົນ ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າສະເໝີ, ແລະ ພວກເຈົ້າຊ່ວຍພວກເຂົາຍາມໃດກໍໄດ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີເຮົາສະເໝີໄປ. ⁸ນາງເຮັດເທົ່າທີ່ນາງສາມາດເຮັດໄດ້, ນາງຖອກນ້ຳມັນຫມອດເຈີມໃສ່ຮ່າງກາຍ ຂອງເຮົາເພື່ອຕຽມການປົ່ງສົບຂອງເຮົາລ່ວງໜ້າ. ⁹ເຮົາບອກ ພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ໃນທຸກບ່ອນຫົວໂລກ ທີ່ມີການປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ສິ່ງທີ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດຈະເປັນທີ່ເລື່ອງລືກັນໄປ, ເພື່ອເປັນການຮະນົກເຖິງນາງ.”

¹⁰ແລ້ວຢູ່ດາອິດສະກາຣິດ, ຄົນໜຶ່ງໃນພວກສາວົກສົບສອງ ຄົນກໍໄດ້ຫນີໄປຫາບັນດາຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ເພື່ອຈະມອບ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹¹ບັນດາຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ດີໂຈ ຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ແລະ ສັນຍາວ່າຈະເອົາເງິນໃຫ້ລາວ. ດັ່ງນັ້ນ

ຢູ່ດາຈິງຊອກຫາໂອກາດອັນດີເພື່ອຈະມອບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາ.

¹²ໃນວັນທີ່ໜຶ່ງຂອງເທດສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ, ຄື ວັນທີ່ພວກເຂົາ ຂ້າລູກແກະ, ສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຢາກໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ໄປຈັດແຈ້ງອາຫານປັດສະຄາ ສຳລັບທ່ານຢູ່ຫຼືໃດ?” ¹³ພຣະອົງຈິງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈິງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ແລະ ຈະມີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແບກໄຫນ້າມາພົບພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າຈິງຕາມຜູ້ນັ້ນໄປ. ¹⁴ລາວຈະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ຈິງເວົ້າກັບເຈົ້າຂອງເຮືອນນັ້ນວ່າ, ‘ອາຈານຖາມວ່າ, ຫ້ອງພັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາຈະກິນອາຫານປັດສະຄາກັບບັນດາສາວົກຂອງເຮົາຢູ່ໃສ?’”

¹⁵ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ເຂົາກໍຈະຊີ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຫ້ອງໂຖງໃຫຍ່ ຢູ່ຊັ້ນເທິງ ທີ່ຕິບແຕ່ງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ທີ່ນັ້ນແລ້ວທີ່ໄດ້ຈັດແຈ້ງທຸກສິ່ງຕຣຽມໄວ້ ສຳລັບພວກເຮົາ.” ¹⁶ສາວົກສອງຈິງໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ. ພວກເພິ່ນໄດ້ພົບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້ທຸກປະການ ແລະ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ຈັດແຈ້ງອາຫານສຳລັບປັດສະຄາ.

¹⁷ເມື່ອເຖິງຕອນຄ່ຳ, ພຣະອົງ ກັບ ພວກສາວົກສົບສອງຄົນກໍໄດ້ເຂົ້າມາ. ¹⁸ເມື່ອພວກເພິ່ນກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານເທິງໂຕະ ຢູ່ນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຮ່ວມພາເຂົ້າຢູ່ນຳເຮົານີ້ແຫລະ ຈະທໍຣະຍິດ ເຮົາ.” ¹⁹ພວກສາວົກ ຕ່າງກໍເປັນທຸກໂຈຫລາຍ ແລະ ຖາມ ພຣະອົງເທື່ອລະຄືນວ່າ, “ທ່ານຄົງບໍ່ຫມາຍເຖິງຂ້ານ້ອຍແມ່ນບໍ່?”

²⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ແມ່ນຄົນໜຶ່ງ ໃນພວກເຈົ້າ ຈຳນວນສົບສອງຄົນນີ້ແຫລະ ຄືຜູ້ທີ່ເອົາເຂົ້າຈີບຮ່ວມຖ້ວຍດຽວກັນກັບເຮົາ. ²¹ດ້ວຍວ່າ, ບຸດມະນຸດຈະຈາກໄປຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍ້ມພິ, ແຕ່ພິພິດຈະຕິກຖືກຜູ້ທີ່ທໍຣະຍິດບຸດມະນຸດ. ຖ້າຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ເກີດມາກໍເປັນການດີກວ່າ.”

²²ໃນລະຫວ່າງອາຫານແລງ ຄາບສຸດທ້າຍນັ້ນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ ຈັບເອົາເຂົ້າຈີບມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຫັກເຂົ້າຈີບນັ້ນ ແລະ ຍືນໃຫ້ແກ່ພວກສາວົກ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຈົງຮັບເອົາເຖິງນີ້ແຫລະ ຄືກາຍຂອງເຮົາ.” ²³ແລ້ວພຣະອົງກໍຈັບເອົາຈອກມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນ ແລະ ຍືນໃຫ້ພວກເພິ່ນ ແລະ ພວກເພິ່ນກໍຮັບດື່ມທຸກຄົນ. ²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະຄື ເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດຂອງພັນທະສັນຍາໃຫມ່ ທີ່ຫລັງໄຫລອອກສຳລັບຄົນທັງຫລາຍ. ²⁵ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງ ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳອະວຸ່ນນີ້ອີກຈັກເທື່ອ ຈົນກວ່າເຖິງວັນນັ້ນຄືເຮົາ ຈະດື່ມອັນໃຫມ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

²⁶ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັອງເພງສັນຣະເສີນ ຍົດໜຶ່ງແລ້ວ, ພວກເພິ່ນກໍພາກັນອອກໄປ ທີ່ພູເຂົາຫມາກກອກເຫດ. ²⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວ ແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະປະຖົມເຮົາໄປເພາະ ມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍ້ມພິວ່າ, ‘ເຮົາຈະປະຣະຫານ ຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະ ຝູງແກະຈະແຕກຊະກັນໄປ.’”

²⁸ແຕ່ຫລັງຈາກເຮົາເປັນຄົນມາ, ເຮົາຈະໄປທີ່ແຂວງຄາລິເລ ກ່ອນຫນ້າພວກເຈົ້າ. ²⁹ເປີເຕເວົ້າວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກຄົນ ຈະປະຖົມທ່ານ ໄປກໍຕາມຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຖົມທ່ານໄປຈັກເທື່ອ.”

³⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ, ໃນຄືນນີ້ແຫລະ ກ່ອນໄກ່ຂັນສອງເທື່ອ, ເຈົ້າຈະປະຕິເສດວ່າ ບໍ່ຮູ້ຈັກ ເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.” ³¹ແຕ່ເປີເຕໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທື່ອ.”

ຝ່າຍສາວົກທຸກຄົນຕ່າງກໍສັນຍາຢ່າງນັ້ນ.

³²ພວກເຂົາກໍມາຮອດສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ທີ່ເອີ້ນວ່າເຄັດເຊມາເນ, ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ບັນດາສາວົກວ່າ, “ຈົງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາພາວັນນາອະທິຖານ.” ³³ພຣະອົງໄດ້ພາເປີເຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຍຮັນ ໄປກັບພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງກໍສັກເສົ້າ ແລະ ເປັນທຸກໃນໃຈຫລາຍ. ³⁴ຈົງກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາເປັນທຸກຫນັກ, ແທບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ. ຈົງເຝົ້າຄອຍ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ເຖິງ.”

³⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຢ່າງເລີຍໄປໄກຫນ້ອຍໜຶ່ງ, ກໍໄດ້ຄູເຂົ້າລົງກັບພື້ນ, ແລ້ວພຣະອົງກໍພາວັນນາອະທິຖານວ່າ, “ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ໂມງເວລາແຫ່ງຄວາມຫິນທຸກທໍຣະມານນີ້ຜ່ານພື້ນໄປຈາກພຣະອົງ. ³⁶ພຣະອົງອະທິຖານວ່າ, “ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ພຣະບິດາ ຂອງລູກພຣະອົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ. ຂໍໃຫ້ຈອກແຫ່ງຄວາມຫິນທຸກທໍຣະມານນີ້ເລື່ອນພື້ນໄປຈາກລູກຖ້ອນ, ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຢາຖຸນາ ຂອງລູກ, ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມ ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖິງ.”

³⁷ພຣະອົງກໍກັບຄືນມາ ແລະ ໄດ້ພົບພວກສາວົກກໍາລັງນອນ ຫລັບຢູ່, ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເປີເຕວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ເຈົ້າຍັງນອນຫລັບຢູ່ບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ສາມາດ ເຝົ້າຢູ່ຈັກຊົ່ວໂມງບໍ່?” ³⁸ຈົງເຝົ້າອະວັງ ແລະ ພາວັນນາອະທິຖານຢູ່ ເພື່ອຈະບໍ່ຕິກໃນການທົດລອງ. ຈິດວິນຍານພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈິງ ແຕ່ຮ່າງກາຍອ່ອນແອ. ³⁹ພຣະອົງກັບໄປພາວັນນາອະທິຖານອີກຄັ້ງ ໂດຍກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫມືອນເທື່ອກ່ອນ.

⁴⁰ພຣະອົງກໍກັບຄືນມາຫາພວກສາວົກ ແລະ ກໍພົບພວກເພິ່ນ ນອນຫລັບຢູ່, ເພາະພວກເພິ່ນບໍ່ອາດມືນຕາຂຶ້ນໄດ້ເລີຍ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເວົ້າຫຍັງ.

⁴¹ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາເທື່ອທີສາມ ພຣະອົງກໍ ກ່າວແກ່ພວກເພິ່ນວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍັງພັກຜ່ອນຫລັບນອນຢູ່ບໍ່? ພສາ ເວລາມາເຖິງແລ້ວ. ເບິ່ງແມ່! ບຸດມະນຸດກໍລັງຈະຖືກມອບໄວ້ ໃນກຳມີຂອງຄົນບາບທັງຫລາຍ. ⁴²ຈົງລຸກຂຶ້ນພາກັນໄປເທາະ ເບິ່ງແມ່! ຄົນທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກໍມາທີ່ນີ້ແລ້ວ.”

⁴³ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ່າວຢັ້ງບໍ່ທັນຂາດຄຳ, ໃນທັນໃດນັ້ນ ຢູ່ດາຜູ້ເປັນສາວົກຄົນໜຶ່ງ ໃນພວກສາວົກສົບສອງຄົນກໍມາພ້ອມ ກັບປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ທັງຖືດາບ, ທັງຖືໂມ້ຄ້ອນ, ຈາກພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກທັມະຈານ ແລະ ພວກອາວຸໂສ ໄດ້ໃຊ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາ.

⁴⁴ບັດນີຜູ້ທີ່ທ່ານຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ ໄດ້ໃຊ້ສັນຍານບອກ ແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈູບຄຳນັບຜູ້ໃດ, ເພິ່ນກໍ່ແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຕ່ລະ, ຈົ່ງຈັບກຸມຕົວເອົາໄປຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີ.”⁴⁵ ພໍຢູ່ດາ ມາຮອດເຂົາກໍ່ຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າທັນທີ ແລະ ເວົ້າຕໍ່ ພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ” ແລ້ວລາວກໍ່ຈູບພຣະອົງ.⁴⁶ ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງຄວ້າຈັບພຣະອົງ ແລະ ຈັບກຸມພຣະອົງໄວ້.

⁴⁷ແຕ່ມີຄົນຫນຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຫີນນັ້ນຊັກດາບ ອອກ ພົນຄົນຮັບໃຊ້ຄົນຫນຶ່ງ ຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກຫຼຸດຂາດເບື້ອງຫນຶ່ງ.

⁴⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຖືດາບຖື ໄມ້ຄ່ອນອອກມາຈັບເຮົາ ເຫມືອນດັ່ງຈັບໂຈນຊັ້ນບໍ່?”⁴⁹ ທຸກໆ ວັນເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ສັ່ງສອນໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ. ແຕ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ ສຳເລັດຕາມທີ່ມີກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄໍມູນີ.⁵⁰ ແລ້ວພວກສາວົກ ທັງຫມົດກໍ່ປະຖົມພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ແລ່ນຫນີຈາກພຣະອົງໄປ.

⁵¹ມີຊາຍຫນຸ່ມຄົນຫນຶ່ງ, ນຸ່ງພຽງຜ້າປານແຕ່ຜືນດຽວຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປ, ພວກເຂົາໄດ້ຄວ້າຈັບບາຍຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນ, ແຕ່ຊາຍນັ້ນໄດ້ປະຜ້າປານຜືນທີ່ນຸ່ງຢູ່ນັ້ນຖືມເສັ້ງ ແລະ ແລ່ນປົບຫນີໄປຕົວເປົ່າ.

⁵²ພວກເຂົາໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດ. ບ່ອນທີ່ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ, ພວກເຖົ້າແກ່ ແລະ ພວກຫັມະຈານ ທັງຫມົດໄດ້ ປະຊຸມກັນຢູ່ຫີນນັ້ນ.⁵⁴ ບັດນີເປໂຕ ກໍ່ໄດ້ຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄປໃນໄລຍະຫ່າງໂກໝ່ສິມຄວນ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວ ນັ່ງຝັ່ງຝຸ່ງກັບພວກຄົນຍາມ.

⁵⁵ບັດນີພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກສະມາຊິກສະພາຊາວຢິວທັງຫມົດໄດ້ຫາຫລັກຖານ ມາຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອຫວັງຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ. ແຕ່ຫາຫຍັງບໍ່ໄດ້ເລີຍ.⁵⁶ ດ້ວຍວ່າ, ມີຫລາຍຄົນກ່າວຄຳພະຍານ ຕົວະ ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ, ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ຂັດແຍ້ງກັນເອງ.

⁵⁷ມີບາງຄົນຢືນຊື່ນ ແລະ ກ່າວຄຳພະຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງວ່າ,⁵⁸ “ພວກເຮົາໄດ້ຍິນລາວເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາຈະມ້າງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ ທີ່ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ ແລະ ຫລັງຈາກສາມວັນເຮົາຈະສ້າງຫລັງໜຶ່ງ ຂຶ້ນໃຫມ່ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍມືມະນຸດ.’”⁵⁹ ເຖິງປານນັ້ນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາ ກໍ່ຍັງບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ.

⁶⁰ມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນໃນທຳມກາງທີ່ປະຊຸມ ແລະ ໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງ ບໍ່ ທີ່ຈະແກ້ຄຳກ່າວຫາທີ່ ຄົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າ?”⁶¹ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີດຽວຢູ່ ແລະ ບໍ່ ຕອບຫຍັງຈັກຄຳ, ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າເປັນພຣະຄອຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງພຣະກຽດບໍ່?”⁶² ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາ; ແລະ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດນັ້ນຢູ່ຂອງຂວາຂອງພຣະຜູ້ຊົງອິດທິພົນດາວຢິວໃຫຍ່ ແລະ ກຳລັງລົງມາເທິງເມກໃນສະຫວັນ.”

⁶³ມະຫາປະໂລຫິດ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຈັກເສືອລ່າມຂອງຕົນ ແລະ ກ່າວ ສຽງດັງວ່າ, “ພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ?”⁶⁴ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍ່ໄດ້ຍິນ ຄຳເວົ້າຫມືນປະຫມາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈະຕັດສິນໃຈຢ່າງໃດ?” ພວກເຂົາໃນທີ່ປະຊຸມທັງໝົດ ຈຶ່ງລົງມະຕິວ່າ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງຖືກໂທດປະຫານຊີວິດ.⁶⁵ ມີບາງຄົນໃນພວກເຂົາ ໄດ້ຖືມື້າລາຍໃສ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພວກເຂົາ ເອົາຜ້າມັດຕາພຣະອົງ ແລະ ທູບຕີພຣະອົງພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ຫວາຍເບິ່ງດູ! ວ່າແມ່ນຜູ້ໃດຕີມື້ງຢູ່!” ແລ້ວພວກ ທະຫານຍາມກໍ່ຮັບເອົາພຣະອົງໄປຕີບຕີ ແລະ ເອົາໄມ້ແສ້ຂ້ຽນຕີ ພຣະອົງ.

⁶⁶ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງຢູ່ທາງຈຸມພາທີ່ເດີນບ້ານນັ້ນ, ມີສາວໃຊ້ຄົນ ຫນຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ.⁶⁷ ເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນເປໂຕນັ່ງຝັ່ງຝຸ່ງ ນາງກໍ່ຈ້ອງຕາເບິ່ງເພິ່ນ ແລະ ຫ້ວງວ່າ, “ເຈົ້າກໍ່ເຄີຍໄປມາ ກັບ ເຢຊູ ໂຫນາຊາເຣັດຄີກັນ.”⁶⁸ ແຕ່ລາວໄດ້ຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ຂ້ອຍ ບໍ່ ຮູ້... ຂ້ອຍ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳທີ່ ເຈົ້າໄດ້ ເວົ້ານັ້ນ,” ແລ້ວເປໂຕ ກໍ່ຍ່າງ ອອກໄປທາງປະຕູບ້ານ ແລະ ໄກ່ກໍ່ຂຶ້ນ.

⁶⁹ສ່ວນສາວໃຊ້ຜູ້ນັ້ນເຫັນເປໂຕ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຫີນນັ້ນອີກວ່າ, “ຄົນນີ້ແຕ່ລະ ເປັນຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາ.”⁷⁰ ແຕ່ເປໂຕ ໄດ້ປະຕິເສດອີກ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຫີນນັ້ນກໍ່ເວົ້າຕໍ່ເປໂຕ ວ່າ, “ແມ່ນແທ້ແລ້ວ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກນັ້ນ ເພາະເຈົ້າເປັນຄົນ ຄາລິເລເຫມືອນກັນ.”

⁷¹ແລ້ວເຂົາກໍ່ເລີ່ມປ່ອຍດຳສາບແຊ່ງຕົວເອງ ແລະ ສາບານວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າເຖິງນັ້ນ.”⁷² ໃນທັນໃດນັ້ນ ໄກ່ກໍ່ຂຶ້ນເປັນເທື່ອທີສອງ. ແລ້ວເປໂຕຈຶ່ງຈັບໄດ້ໃນຄຳທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວແກ່ຕົນວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂຶ້ນສອງເທື່ອ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດ ວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າເຖິງສາມເທື່ອ.” ເມື່ອຫວນຄິດໄດ້ເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮ.

15 ¹ພໍຮຸ່ງເຊົ້າມາ, ບັນດາຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ໄດ້ພົບກັບພວກຜູ້ອາວຸໂສ ແລະ ພວກຫັມະຈານ ແລະ ບັນດາສະມາຊິກສະພາຊາວຢິວທັງຫມົດໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ມັດ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ນຳພາພຣະອົງໄປມອບໃຫ້ປິລາດ.

²ສ່ວນປິລາດ ກໍ່ໄດ້ຖາມ ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາວຢິວບໍ່?” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນຖືກແລ້ວ.”³ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຫລາຍເລື່ອງ.

⁴ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະອົງອີກຄັ້ງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບຈັກຄຳບໍ່? ເບິ່ງແມ່! ພວກເຂົາກ່າວຝ້ອງເຈົ້າຕັ້ງຫລາຍເລື່ອງ!”⁵ ແຕ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ບໍ່ຕອບຈັກຄຳຈົນປິລາດປະຫລາດໃຈ.

⁶ບັດນີໃນເທສະການປັດສະຄາ, ຕາມປົກກະຕິແລ້ວປິລາດຈະ ປ່ອຍນັກໂທດ ຄົນຫນຶ່ງໃຫ້ເປັນອິສະຣະ, ຕາມທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຂໍຮ້ອງ.⁷ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ບາຣາບາ, ທີ່ຖືກຂັງຄຸກຮ່ວມກັບ ພວກກະບົດທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນ ເນື່ອງຈາກການກະບົດນັ້ນ.⁸ ປະຊາຊົນ ໄດ້ໄປຫາປິລາດ ແລະ ຕັ້ງຕົນຖາມເພິ່ນ ເພື່ອເຮັດຕາມທີ່ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາ.

⁹ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າປ່ອຍກະສັດຂອງຊາວຢິວໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານບໍ່?”¹⁰ ເພາະປິລາດ ຮູ້ດີວ່າການ ທີ່ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າມາມອບໃຫ້ແກ່ຕົນນັ້ນ ເພາະຄວາມອິດສາ.¹¹ ແຕ່ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ໄດ້ຍຸຍົງປະຊາຊົນ ເພື່ອຮ້ອງໃຫ້ປິລາດ ປ່ອຍບາຣາບາແທນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

¹²ປິລາດ ໄດ້ຕອບພວກເຂົາອີກວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກທ່ານ ຢາກໃຫ້ຂ້າພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງໃດກັບ ກະສັດຂອງຊາວຢິວ?”¹³ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ຄຶງເຂົາໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ!”

¹⁴ປິລາດຈຶ່ງໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງ?” ແຕ່ພວກເຂົາຊ້າພັດຮ້ອງແຮງຍິ່ງຂຶ້ນວ່າ, “ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”¹⁵ ປິລາດຕ້ອງການເອົາໃຈປະຊາຊົນ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍບາຣາບາ ໃຫ້ພວກເຂົາ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາຂ້ຽນຕີ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ແລ້ວກໍ່ມອບພຣະອົງ ໃຫ້ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

¹⁶ພວກທະຫານໄດ້ນຳເອົາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານ (ຊຶ່ງແມ່ນສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງຣັຖະບານ), ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ເອີ້ນກອງທັບທະຫານທັງຫມົດມາກັນໃນທີ່ນັ້ນ.¹⁷ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເສືອສີມ່ວງມາໃຫ້, ແລະ ເອົາເຄືອຫນາມຖືກເປັນໂຄ້ງແທນ ມຶງກຸດມາສູບໃສ່ຫົວຂອງພຣະອົງ.¹⁸ ພວກເຂົາກໍ່ຕັ້ງຕົນ ຄຳນັບແບບເປາະເຍີຍພຣະອົງໂດຍກ່າວວ່າ, “ກະສັດແຫ່ງຊາດຢິວເອີຍ, ຈົ່ງຊົງພຣະຈະເຣີນເຖີນ!”

¹⁹ພວກເຂົາໃຊ້ໄມ້ຮີຕີຫົວພຣະອົງ ແລະ ຖືມື້າລາຍໃສ່ຫນ້າ ພຣະອົງ ແລະ ຄູ່ເຂົ້າຂາບລົງທຳທຳຄຳນັບພຣະອົງ.²⁰ ເມື່ອເປາະເຍີຍພຣະອົງສິ້ນໃຈແລ້ວ. ພວກເຂົາຈຶ່ງແກ້ເສືອສີມ່ວງອອກ ແລະ ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງມານຸ່ງໃຫ້ຄືນ, ແລ້ວນຳພຣະອົງອອກໄປ ເພື່ອຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.²¹ ເມື່ອ

ໄປຕາມທາງນັ້ນ ພວກເຂົາ ບັງຄັບໃຫ້ຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຢ່າງຜ່ານມາ ຊຶ່ງກໍາລັງມາແຕ່ບ້ານນອກ ໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຊາຍຄົນນີ້ ຊື່ວ່າຊີໂມນ ໄທ ກິເຣເນເປັນພໍ່ຂອງອາເລັກຊັນເດີ ແລະ ອູໂຟ.

²²ພວກທະຫານໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປສະຖານທີ່ຫນຶ່ງ ທີ່ຄົນເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ (ຊຶ່ງແປຄວາມຫມາຍວ່າ, “ບ່ອນກະໂຫລກຫົວ.”) ²³ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຫລົ່າອະນຸໂປນກັບເຄື່ອງຢາຊະນິດຫນຶ່ງ ໃຫ້ພຣະອົງດື່ມ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຍອມດື່ມ. ²⁴ພວກເຂົາໄດ້ຄິດພຣະອົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນໄວ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍ່ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງມາຈັກສະຫລາກ ແບ່ງປັນກັນເພື່ອຈະຮູ້ວ່າຜູ້ໃດຈະໄດ້ຜົນໃດ.

²⁵ເປັນຊົ່ວໂມງທີ່ສາມທີ່ ພວກເຂົາຄິດພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ²⁶ເທິງແຜ່ນປ້າຍ ພວກເຂົາຂຽນຂໍ້ຄວາມຕໍ່ຕ້ານກ່າວຫາພຣະອົງວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຍິວ.” ²⁷ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ຄິດນັກໂທດຂີ້ລັກສອງຄົນ ພ້ອມກັບພຣະອົງ ເບື້ອງຂວາຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ເບື້ອງຊ້າຍຄົນຫນຶ່ງ.

²⁸“ຕ້ອງສຳເລັດຕາມພຣະຄັມພິທີຂຽນໄວ້ວ່າ”ເພິນຖືກນັບເຂົ້າກັບຄາຕະກອນ”.

²⁹ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຜ່ານໄປມາ ຕ່າງກໍ່ເວົ້າຫມິນປະຫມາດ, ດູກູກ ພຣະອົງ, ທັງສັນຫົວ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ເຮີຍ! ເຈົ້າຜູ້ທີ່ມ້າງ ພຣະວິຫານ ແລະ ຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນ, ³⁰ຈົ່ງຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ ພົ້ນແມ ແລະ ຈົ່ງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແມ່!”

³¹ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ພວກຫົວຫນ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກ ຫມະຈານ ກໍ່ໄດ້ພາກັນເປາະເຍີຍພຣະອົງ ໃນທ່ານກາງພວກເຂົາເອງ ເຫມືອນກັນໂດຍເວົ້າວ່າ, “ມັນຊ່ວຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ພົ້ນໄດ້, ແຕ່ຊ່ວຍ ຕົນເອງບໍ່ໄດ້. ³²ຂໍໃຫ້ພຣະຄຣິດ, ກະສັດຂອງຊາດ ອິສະຣາເອນ, ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ເທາະ, ເພື່ອພວກເຮົາ ຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເຊື່ອ.” ສ່ວນສອງຄົນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກຄິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພ້ອມກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກໍ່ເວົ້າຫມິນປະຫມາດ ພຣະອົງເຫມືອນກັນ.

³³ໃນເວລາຊົ່ວໂມງທີ່ຫົກ, ຫົວແຜ່ນດິນກໍ່ບັງເກີດມີຄວາມມືດ ຈົນເຖິງຊົ່ວໂມງທີ່ເກົ້າ. ³⁴ເວລາຊົ່ວໂມງທີ່ເກົ້າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ເອໂລອີ, ເອໂລອີ, ແລມາ, ສາບັກທານີ?” ຊຶ່ງແປວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖົມຂ້ານ້ອຍເສັ້ນ?” ³⁵ບາງຄົນໃນ ປະຊາຊົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ຍິນພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ມັນ ຮ້ອງຫາເອລີຍາ.”

³⁶ມີຄົນຫນຶ່ງແລ້ວໄປ, ເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເຫລົ່າອະນຸໂປນສົ້ມ ແລະ ສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ອີ້ ແລ້ວຍືນຂຶ້ນໃຫ້ພຣະອົງດື່ມ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງເອລີຍາ ຈະມາຊ່ວຍມັນລົງຈາກໄມ້ກາງແຂນ.” ³⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຮ້ອງສຽງດັງແລ້ວກໍ່ສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຕາຍ. ³⁸ໃນຂະນະນັ້ນຜູ້ກ້າງໃນພຣະວິຫານ ໄດ້ຈັກຄ່ອນເປັນສອງຕ່ອນຕັ້ງແຕ່ເທິງຮອດລຸ່ມ.

³⁹ເມື່ອນາຍທະຫານ ຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ ແລະ ສ່ອງຫນ້າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນພຣະອົງຕາຍໄປຢ່າງໃດ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງແທ້ແລ້ວ ທ່ານ ຜູ້ນີ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ⁴⁰ໃນທີ່ນັ້ນມີພວກແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ຄອຍເບິ່ງຢູ່ຫ່າງໆ ໃນພວກເຂົານັ້ນມີ: ມາຣີ ໄທມັກດາລາ, ມາຣີ (ແມ່ຂອງຢາໂກໂບ ຜູ້ນ້ອງ ແລະ ຂອງໂຢເຊກັບບາງ ຊາໂລເມ). ⁴¹ຍິງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ຍ້ວນຍ້ວນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລ ແລະ ກໍ່ຍັງມີຍິງຄົນອື່ນອີກຫລາຍຄົນ ທີ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ກັບພຣະອົງກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນເຫມືອນກັນ.

⁴²ເມື່ອເຖິງເວລາຄ່ຳແລ້ວ, ເມືອງຈາກວ່າ ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຣຽມ, ຊຶ່ງວ່າ, ເປັນວັນກ່ອນເຖິງວັນສະບາໂຕ, ⁴³ໂຢເຊັບ ໄທ ອາຣີມາທາຍໄດ້ມາທີ່ນັ້ນ. ເພິນເປັນສະມາຊິກສະພາສູງສຸດ ທີ່ມີກຽດຄົນຫນຶ່ງ, ເປັນຜູ້ທີ່ລ່ຄອຍ ຖ້າການມາປາກົດ ແຫ່ງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິນກໍ່ເຂົ້າໄປພົບປະລາດ ເພື່ອຂໍພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ⁴⁴ແຕ່ປະລາດປະຫລາດໃຈຫລາຍ ທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຕາຍແລ້ວ; ສະນັ້ນເພິນຈຶ່ງເອີ້ນນາຍທະຫານເຂົ້າມາຫາ ແລະ ຖາມວ່າພຣະອົງໄດ້ຕາຍດິນນານປານໃດແລ້ວ.

⁴⁵ເມື່ອປະລາດໄດ້ຮູ້ຈາກນາຍທະຫານ ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ເພິນກໍ່ໄດ້ມອບພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ.

⁴⁶ໂຢເຊັບໄດ້ຊື້ຜ້າປານແລ້ວ. ລາວໄດ້ເອົາພຣະສິບລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ໃຊ້ຜ້າປານນັ້ນຫໍພຣະສິບ ແລະ ນຳໄປວາງໄວ້ໃນອຸໂມງຫີນທີ່ສະກັດແລ້ວ ແລະ ເພິນກໍ່ກົງກ້ອນຫີນໃຫຍ່ ອັດປາກອຸໂມງໄວ້. ⁴⁷ສ່ວນມາຣີໄທມັກດາລາ ແລະ ມາຣີແມ່ຂອງໂຢເຊ ກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໄດ້ເຫັນບ່ອນທີ່ໄວ້ພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

16 ¹ເມື່ອວັນສະບາໂຕຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ, ມາຣີ ໄທມັກດາລາ ແລະ ມາຣີແມ່ຂອງຢາໂກໂບ, ແລະ ນາງຊາໂລເມ ກໍ່ຊື້ເຄື່ອງຫອມ ເພື່ອເອົາ

ໄປຫົດສົງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ²ຕັ້ງແຕ່ຕອນເຊົ້າວັນທຳອິດຂອງອາທິດ, ພວກນາງກໍ່ໄປເຖິງອຸໂມງນັ້ນ.

³ພວກນາງຖາມກັນວ່າ, “ແມ່ນຜູ້ໃດຈະກົງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກຈາກປາກອຸໂມງໃຫ້ພວກເຮົາ?” “ພໍ່ເມື່ອ ພວກນາງແນມເບິ່ງກໍ່ ເຫັນວ່າຫີນກ້ອນໃຫຍ່ນັ້ນ ຖືກກົງອອກໄປແລ້ວ, ເພາະເປັນຫີນກ້ອນໃຫຍ່ຫລາຍ.

⁵ພວກນາງເຂົ້າໄດ້ໄປໃນອຸໂມງ ແລະ ກໍ່ໄດ້ເຫັນຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຫນຶ່ງ ນຸ່ງເສື້ອລ່າມສີຂາວ, ນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາ, ແລະ ພວກນາງກໍ່ມີຄວາມສະຫ້າມຢ້ານກົວຕິກໃຈຫລາຍ. ⁶ເພິນກ່າວແກ່ພວກນາງວ່າ, “ຢ່າສູ້ຕິກໃຈເລີຍ. ພວກເຮົາມາຊອກຫາ ເຢຊູ, ໄທນາຊາເຣັດ, ຜູ້ຖືກຄິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງເປັນຄົນມາແລ້ວ! ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້. ເບິ່ງບ່ອນພວກເຂົາໄດ້ວາງພຣະສິບຂອງພຣະອົງໄວ້. ແຕ່ຈຶ່ງໄປ, ບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປໂຕດ້ວຍວ່າ, ‘ພຣະອົງ ຈະໄປທີ່ແຂວງຄາລີເລ ກ່ອນພວກເຮົາທັງຫລາຍ.

ໃນທີ່ນັ້ນແຫລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຫັນພຣະອົງ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກເຮົາໄວ້ແລ້ວ.”

⁸ພວກນາງ ຟ້າວແລ່ນອອກໄປຈາກອຸໂມງນັ້ນ; ພວກເຂົາທັງຊັ້ນວາຍສັບສົນ ຕົວສັ້ນເຊັ່ນ ແລະ ຫວາດກົວ. ພວກນາງບໍ່ໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງເພາະຢ້ານຫລາຍ.

⁹ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າວັນທຳອິດຂອງອາທິດ, ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ປາກົດແກ່ນາງ ມາຣີ ໄທ ມັກດາລາເປັນຜູ້ທຳອິດ, ຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຂັບໄລ່ ຜີມານຮ້າຍ ເຈັດໂຕອອກນັ້ນ. ¹⁰ນາງຈຶ່ງໄປບອກພວກທີ່ເຄີຍ ຢູ່ກັບພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາ ກໍ່ກຳລັງໄວ້ທຸກ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່. ¹¹ພວກເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ທັງໄດ້ຍິນນາງເວົ້າວ່າ ຕົນໄດ້ເຫັນພຣະອົງດ້ວຍ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ.

¹²ຫລັງຈາກນັ້ນ, ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ໄດ້ປາກົດໃນລັກສະນະ ຫນຶ່ງທີ່ແຕກຕ່າງ ແກ່ສາວິກສອງຄົນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິນກໍ່ລົງເດີນທາງອອກໄປບ້ານນອກ. ¹³ພວກເພິນທັງສອງໄດ້ກັບຄືນ ມາບອກສາວິກຄົນອື່ນໆ, ແຕ່ພວກສາວິກກໍ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອ.

¹⁴ພາຍລຸນມາ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ໄດ້ປາກົດແກ່ສາວິກສິບເອັດຄົນ ໃນຂະນະທີ່ ພວກເພິນກໍ່ລົງກິນເຂົ້າຢູ່, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕຳຫນິຕິດຽນພວກເຂົາທີ່ເຊື່ອ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ແຂງກະຕ້າງ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອ ພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງໄດ້ຄືນພຣະອົງຈາກຄວາມຕາຍ. ¹⁵ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ສັ່ງພວກເພິນວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງອອກໄປ ຫົວໂລກ, ແລະ ເຫສະຫນາຂ່າວປະເສີດ ໃຫ້ແກ່ມະນຸດທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງທັງຫມົດ. ¹⁶ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາຈະໄດ້ຜົນຜູ້ທີ່ບໍ່ ເຊື່ອຈະຖືກໂຫດ.

¹⁷ຫມາຍສຳຄັນເຫລົ່ານີ້ ຈະຕິດຕາມຄົນທີ່ເຊື່ອຄື: ພວກເຂົາຈະຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກໄດ້ ໃນນາມຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະເວົ້າພາສາໃຫມ່ໄດ້,

¹⁸ພວກເຂົາຈະຈັບບູດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຕື່ມຂອງມືພິດ, ກໍ່ຈະບໍ່ເປັນອັນຕະຣາຍແກ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອ ພວກເຂົາວາງມືໃສ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ພວກເຂົານັ້ນກໍ່ຈະຫາຍດີ.”

¹⁹ ຫລັງຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາ, ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຖືກຮັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະ ປະທັບນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາ ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

²⁰ ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກໄປປະກາດ ຂ່າວປະເສີດຫົວທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ, ໃນຂະນະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຮ່ວມງານກັບພວກເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນວ່າການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພວກເພິ່ນ ເປັນຄວາມຈິງແທ້ ດ້ວຍຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເພິ່ນ.